

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 310 1. juli, 2011] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

STOP FOR NEDSKÆRINGER OG FYRINGER

ÆGTE DEMOKRATI NU!

Den 15. juni gik hele den offentlige sektor – og mange privatansatte – i strejke i Grækenland. 4 dage senere demonstrerede en million i 50 byer i Spanien.

Den 28. juni indleder græske fagforeninger en 48 timers generalstrejke. Den 30. juni strejker op mod en million i Storbritannien.

Juni har været modstandens måned i Europa – modstand mod den europæiske magtelites planer om, at arbejdere, studerende og pensionister skal betale for krisen med nedskæringer og arbejdsløshed.

Hvis deres planer lykkes vil millioner af os opleve en endnu mere usikker fremtid, end 25 års nyliberalisme allerede har leveret.

Mistillid til eliten

Protesterne handler om langt mere end kroner og øre. I Spanien har pladserne i over 100 byer i over en måned været befolket af en bevægelse, der kalder sig "Ægte demokrati, nu!".

De tror ikke på politikere og banker. Og de kræver ikke kun, at der bliver gjort noget ved nedskæringerne og en ungdomsarbejdsløshed på op mod 50 pct.

De kræver først og fremmest indflydelse på deres eget liv og på deres fremtid.

I Grækenland, Storbritannien og en masse andre lande vil politikerne gerne rette sig efter bankernes, erhvervslivets og økonomernes krav om nedskæringer og fyringer.

Men protesterne viser tydeligt, at det ikke er, hvad det store flertal i befolkningen vil.

Så hvor er demokratiet?

Er Danmark anderledes?

Også i Danmark krakelerer billedet af, at "vi er alle i samme båd".

Ifølge en frisk meningsmåling fra ugebrevet Mandag Morgen siger 6 ud af 10 danskere, at de har "ret lille" eller "meget lille" tillid til danske politikere i almindelighed. Kun 36 pct. har "meget stor" eller "ret stor" tillid.

Det er den laveste tillid i over 35 år. Og den skyldes især krisepolitikken.

Over halvdelen af vælgerne tror hverken på regeringens 2020-plan eller S-SF's 'Fair Løsning 2020'

...fortsættes på side 5

CSC-strejken: Et unødvendigt nederlag

Efter 4½ måneds strejke måtte CSC-arbejderne give op. Alene kunne de ikke vinde over Arbejdsretten og rivaliserende fagforbund.

Interview og analyse side 2-3

Grækenland: Strejker ryster magthaverne

20 måneders strejke-kamp ryster den græske regering – og har udløst en Euro-krise.

Læs interview med græsk socialist på midtersiderne

Danmark og krisen

Regering og erhvervsliv vil helst snakke uden om. Men Under-Danmark mærker krisen.

Læs analysen side 15

Se mere om Fremtidsfighters på fremtidsfighters.dk

Solidaritet på tværs

Fremtidsfighters Århus lavede torsdag 26. maj klokken 7.30 blokade foran CSCs lokaler uden for Viby, da en stor gruppe af stilladsarbejdere kom forbi i deres stilladsbiler for at vise deres sympati med de CSC-ansatte og støtte op om blokaden.

Socialistisk Arbejderavis har i den forbindelse talt med Jeppe Weng Mikkelsen, formand for Århus stilladsarbejderklub.

Hvorfor valgte i at støtte op om blokaden?

”Fordi det selvfølgelig er et stort problem for hele vores samfund, hvis den måde at ansætte folk på, som er på vej ind her, får lov at skubbe vores overenskomstfordel ud, så er vi godt nok ilde stedt som velfærdsstat. Derfor vedrører det alle, når der foregår sådan noget på en arbejdsplads, som det, der foregår hos CSC lige nu. Det var sådan set det, der var tanken bag, at vi ville stille op.”

Men det var ikke helt selvindlysende fra begyndelsen, at de skulle deltage i blokaden. For hvis medlemmerne fortsat skal støtte op om klubbestyrelsen i Stilladsklubben, er det vigtigt, at de har forståelse for aktiviteterne:

”Vi skal ikke risikere splittelse. Vi er jo bare en flok stilladsarbejdere. Det er ikke alle, der går op i politik, ud over det som ligger i deres egen branche. De er solidariske med sig selv og hinanden og vil ikke have forståelse for, hvis vi begynder at opføre os som et politisk parti.”

For det er tilliden til klubbestyrelsen, der er klubbens styrke ifølge Jeppe Weng:

”der er nogen af vores medlemmer, der ikke ved så meget om, hvad det handler om, men har tillid til, at hvis vi i klubbestyrelsen siger, at det her er vigtigt for os, så kommer vi. Det er det, vi gør en ære ud af. Det er den måde, vi har en styrke på.”

Hvordan var din erfaring så med folk bagefter, der havde deltaget i det her? Hvordan var deres indstilling inden, og hvordan var den bagefter?

”Sådan noget er jo altid med til at åbne folks øjne. Hvis ikke de har været bevidste om et problem, så er sådan en aktion jo altid efterfølgende med til, at de lægger mærke til det, når der er noget i TV-AVISEN om CSC. Det er jo ikke noget, man hører om, hvis ikke man læser Computerworld eller læser aviser i øvrigt. Så er det ikke sikkert, at man ved, hvad der foregår selv om, det har været under opsejling i mange år.”

Under alle omstændigheder så havde stilladsarbejdernes opbakning stor betydning for os, der deltog i blokaden og på venstrefløjen generelt. For solidaritet på tværs af arbejdsområder viser, at der meget vel kan være noget nyt under opsejling i klassekampen.

LOTTE WITTENDORFF LAURSEN

Erfaringer fra en strejkende på CSC

Socialistisk Arbejderavis har talt med en af de strejkende CSC-arbejdere. Her vil vi videregive erfaringer fra den kamp, han har været en del af.

Hvorfor vil du være anonym i dag?

Der har været fyringer. Og nu virker det som om, den mindste forkerte bevægelse kan have konsekvenser. Men jeg vil gerne tilbage til CSC.

Hvad har du lært af konflikten?

Før strejken kendte jeg ikke noget til det med konflikter. Lockout var et ukendt begreb for mig. Nu har jeg lært, hvad en fagforening er for noget. Jeg vidste godt, hvad jeg betalte for, men jeg vidste ikke, hvad jeg kunne bruge min fagforening til.

Før følte jeg ikke rigtigt et sammenhold. Jo, hvis der var juridiske problemer på arbejdspladsen, kunne de hjælpe, men jeg har aldrig tænkt på fagforeninger på den her måde. Det er en gruppe på 500 mennesker, der er fælles om noget. Det er den samme fagforening, der har skabt de gode arbejdsvilkår vi havde.

Hvad synes du om politiets rolle?

Jeg ved ikke om politiet må blande sig i en arbejdskonflikt, når vi bare står og blokerer. Men firmaet får jo politieskorte. Vores skattepenge går til at skruebrækkerne kan blive kørt til arbejde i en bus med en indsatsleder bag og bliver hentet igen, når de skal hjem om eftermiddagen. Har de ikke travlt med noget andet? Der sidder måske to chefer og to skruebrækkere i bussen, så jeg ved ikke om det bare er show off. Men politiet bruger ressourcer på den slags.

Har du fået et bedre billede af hvad arbejdsretten er?

Det virker som arbejds*giver*retten. Vi har da vundet flere retssager, men har ikke fået noget ud af det. De tabte sagen om skruebrækkerne, men der er ingen konsekvens. Så kører de rundt i om skruebrækkerne er vikarer eller konsulenter. Det er mere arbejdsgivernes retsinstans.

I har været ud på andre arbejdspladser og fortælle om konflikten. Hvad er stemningen derude?

Folk var positive! Men der er ikke sket ret meget. Stilladsarbejderne har været ude i sympati med os i et par dage og nogle malere og murere har været der. Men ellers har det været Fremtidsfighters og nogle andre unge. Men der har ikke været nok sympatikonflikter.

Jeg har hørt at tillidsfolkene i forskellige virksomheder tidligere havde netværk. Det kan være, det er det, der skal til.

Hvad er det vigtigste, den her kamp handler om?

En del af den aftale (som CSC forsøger at presse igennem) går på at man i fremtiden ikke må ramme ”vitale dele” ved en strejke. Men der er ingen definition af, hvad ”vitale dele” er for noget. I en virksomhed som CSC, kan den mindste lille server være ”vital”. Så det er selve strejkeretten, folk kæmper for nu. Vi ville aldrig nogensinde kunne få lov at konflikte hvis det går igennem.

Indtil nu har vi forsøgt at være lovlige. Vi har ikke lyst til at gøre ulovlige ting. Det er lovlige mennesker, der arbejder hos CSC, så vi kæmper for strejkeretten.

Vi plejer at sige at fagforeninger skal være kamporganisationer. Opfatter du, det er muligt?

Vi er i en generation, hvor alle kæmper for sig selv. Men jeg tror på, at en større gruppe kan skabe større virkninger. Efter vi har set denne og flere konflikter, vil det gå op for folk, hvad fagforeninger egentlig er for noget.

Jeg tror stadig ikke, folk kan se, hvad de skal bruge en fagforening til. Men man kan se, på de ting der foregår rundt omkring i Europa og Verden nu, at en stor gruppe mennesker kan gøre mere end hvad enkelte individer kan gøre.

Information er afgørende. Folk skal have forståelse for, hvorfor fagforeningen er der. Jeg vidste f.eks. intet. Jeg vidste godt at for mange år siden, var det fagforeningerne, der tilkæmpede sig menneskelige arbejdsforhold.

Men der er mange nu, der ikke kan se det. Men jeg tror at når flere kommer ud i konflikt, og der er mange, der står til at miste deres arbejdsrettigheder, vil folk begynde at indse, at de er nødt til at være en del af noget. Fagforeningerne må arbejde på tværs! Det er ikke nok at være alene. Godt nok er vi 500 i PROSA CSC, men det er ikke nok.

Vi har fundet ud af at vores direktør er gift med en eller anden fra arbejdsgiverforeningen. Det siger noget om, hvem vi er oppe mod. Oppe i toppen sidder de og snakker sammen. På den anden side står PROSA og medlemmerne og mangler ledelse. Vi savner lidt toppen og noget ledelse.

Hvad kan andre lære af denne her konflikt?

Måske skulle man have gjort noget inden med andre fagforeninger og tillidsfolkene skulle have talt med andre tillidsfolk. Og muligvis have optrappet konflikten tidligere. Man har været meget afventende i forskellige situationer.

Og jo, vi har lært, man ikke må oplære sin skruebrækker. Der er store konsekvenser ved at gøre det. Og så er der det, at man er nødt til at arbejde på sammenholdet. Hvis man har en fagforening, der er splittet, kan man ikke kæmpe mod en virksomhed.

Vi er splittet på CSC næsten 50-50. Der er dem, der gerne vil ind og arbejde videre under de vilkår, der er og dem, der vil kæmpe til den bitre ende. Men det er svært, for alle sidder i gæld. Folk skylder penge for hus og alt muligt.

Havde vi haft sympati fra andre – leverandører og folk – havde vi måske kunne tvinge en forhandling igennem.

Den 23.6. dømte arbejdsretten til fordel for CSC, og de har således opsagt overenskomsten med PROSA. HK overtager nu overenskomstretten på CSC.

JESPER JUUL MIKKELSEN OG ANNE ANDERSEN LANGE

CSC: Et unødvendigt nederlag

Efter 4½ måneds konflikt besluttede et stormøde af PROSA-ansatte i CSC at vende tilbage til arbejdet. Beslutningen blev taget dagen efter, at Arbejdsretten bestemte, at CSC ikke længere er bundet af sine to overenskomster med PROSA og i stedet kan indgå en ny – og ringere – overenskomst med HK.

Nederlaget skyldes ikke manglende kampvilje fra PROSAs CSC-ansatte. De har flere gange stemt for at fortsætte, selv når PROSA ellers prøvede at afslutte konflikten. Fx da de CSC-ansatte for anden gang måtte stemme nej til stort set den samme aftale indgået mellem PROSA og CSC gennem forligsinstitutionen.

Aftale ville bl.a. betyde lønnedgang, forhøjet arbejdstid, individuelle lønforhandlinger og fratagelse af strejkeretten for en del af de ansatte. Den aftale anbefalede PROSA at stemme ja til.

Forhandling

Selv om CSC hele vejen igennem konflikten har været ekstremt aggressive i deres metoder, har PROSA alligevel valgt at tro på forhandling med CSC og på at overholde de fagretslige regler.

Det viste sig, at CSC længe før konflikten startede havde taget kontakt til andre it-firmaer for at høre, om de ville overtage konfliktramt arbejde. Og da strejken blev varslet, tvang CSC deres PROSA-ansatte til at oplære de skruebrækkere, der skulle overtage deres arbejde.

Alligevel valgte PROSA at overholde regler om strejkevarsler, og undlod at kalde alle ud i strejke.

I stedet prøvede PROSA at forhandle med CSC lige til det sidste. Lige fra starten af konflikten havde PROSAs top gang på gang sagt, at det var som om CSC slet ikke ville forhandle.

Alligevel bliver de ved med at prøve og foreslog endda 20 pct. lønnedgang (CSC krævede 30 pct.).

Illusionen om forhandling blev ikke engang brudt af Arbejdsrettens sidste beslutning.

PROSA skrev på sin hjemmeside efter at have mistet begge overenskomster: "PROSA forventer dog, at CSC vil være klar til en forhandling, som kan medføre en afslutning på konflikten, som er acceptabel for begge parter."

Også helt til det sidste troede PROSA på arbejdsretten, selvom den gennem konflikten har dømt til fordel for CSC.

Tiltroen til en "retfærdig" arbejdsret var endda så stor. at PROSA lavede et postkort, der viser Lucky Luke med PROSA-vest, der har fanget en CSC-chef og bærer ham til Arbejdsretten.

Konkurrence mellem fagforeninger

En anden ting er, at ledelsen i CSC har kunnet udnytte spliden mellem HK og PROSA under konflikten. HK og PROSA organiserer begge it-ansatte, og har ligget i konkurrence om hvem, der skal organisere de ansatte hos CSC.

I marts 2010 hev HK CSC i arbejdsretten fordi de havde indgået en overenskomst med PROSA i 2005, som HK mente var "organisationsfjendtlig" over for HK. PROSA støttede CSC i sagen som HK tabte.

Under HK's kampagne for at afskaffe 50 pct.-reglen skrev PROSA i sit medlemsblad (også i marts 2010): "selvfølgelig skal 0 procent medlemmer ikke medføre en overenskomst pr. automatik", og at HK's egentlige problem var at de havde "en dårlig overenskomst".

Under PROSA-konflikten tvang HK's øverste ledelse en underafdeling af HK til at trække en støttemeddelelse til CSC-arbejderne tilbage. HK/Privats formand Karen Retvig begrunder det over for Computerworld med, at "bestyrelsen for HK/Privat har besluttet, at vi ikke kommenterer PROSA-konflikten, og det holder vi os til"!

I et lækket referat fra et bestyrelsesmøde i HK siger samme Karen Retvig ifølge netavisen CRN: "Det er ikke nogen hemmelighed, at HK og PROSA har ligget i en organisatorisk og faglig kamp med hinanden igennem hele EDB/IT-tidsalderen."

Det er sandsynligt, at det er HK der har forhindret LO i at varsle sympatikonflikt mod CSC, og at de dermed har været med til at isolere PROSA.

Udvid kampen

Angrebet på de CSC-ansatte kommer i en periode hvor magthavere har brugt krisen som en anledning til at sætte fart på angreb på vores velfærd og arbejdsforhold. Der er ingen grund til at tro, at CSC's sejr ikke også vil inspirere andre arbejdsgivere til at forsøge det samme.

Det er vigtigt at stoppe dem, før de kommer for godt i gang. Det har nogle fagforeninger og forbund godt kunne se – og har støttet CSC-arbejderne moralsk og/eller økonomisk.

Men nogle fagforeninger tænker mest på indviklede love, forhandling for enhver pris og indbyrdes konkurrence – og lader de strejkende i stikken. De har enten ignoreret (eller i HK's tilfælde modarbejdet) CSC-arbejdernes kamp.

PROSAs tro på arbejdsretten og forhandlinger har slået totalt fejl og har også skabt frustrationer blandt de strejkende – hvilket bl.a. kan ses af debatten på deres egen hjemmeside.

Tilsammen har disse ting betydet, at strejken har fået lov til at stå isoleret – det må ikke ske næste gang.

Denne omgang gik til arbejdsgiverne – men det var et unødvendigt nederlag.

CHRISTINE BERGEN

Fremtidsfighters i Århus

Vi ser i disse dage massive angreb på almindelige menneskers vilkår. Der er skattelettelser på bordet til de rige, og prisen for skattelettelser skal arbejderklassen betale. Men en gruppe, der kalder sig Fremtidsfighters, har tænkt sig at kæmpe for en lysere fremtid.

Denne kamp tog sin begyndelse i København, hvor en gruppe af unge mennesker besluttede sig for at lave støttegruppen Fremtidsfighters i forbindelse med de alvorlige indgreb over for CSCs medarbejdere. Det skete i et samarbejde med fagforeningen for IT-ansatte, Prosa.

Mikkel Nonboe fra Prosa blev efterfølgende enig med Kristoffer Thyregod, der selv har en lang aktivistisk historie på venstrefløjen, om at Fremtidsfighters også skulle startes op i Århus.

Så Kristoffer tog til et møde i SUF Århus, hvor han foreslog dem at starte Fremtidsfighters Århus. På dette opstartsmøde fik de hurtigt lavet en plan. Det blev planlagt at få trykt t-shirts og bannere med Fremtidsfighters logo og flyers om Fremtidsfighters. Og de blev enige om at tage til 1. maj for at synliggøre sig.

Det hele gik utrolig hurtigt. På 1. maj blev der uddelt 2.000 løbesedler om et møde den 2. maj, inden demonstrationen forlod Rådhuspladsen. Trods Fremtidsfighters Århus knapt var startet op endnu, lykkedes det at få det til at ligne et stort og stabilt projekt, og det gav pote.

De første aktiviteter

Til mødet 2. maj deltog socialdemokrater, SFUere, SUFere, Enhedsliste-medlemmer, Internationale Socialister, "menige" fagforeningsmedlemmer, gymnasieelever osv. osv. Her blev folk enige om at lægge ud i højt tempo og starte med mindst 2 aktioner og et fællesmøde om ugen.

Som første aktion stillede Fremtidsfighters sig op med bannere ol. foran politigården i Århus, hvor it-systemerne også var ramt af CSC konflikten. Fremtidsfighters blev godt modtaget af politiet, hvilket var en positiv overraskelse.

Senere stillede Fremtidsfighters sig også op foran Skat og Jobcenteret for at sprede kendskabet til konflikten og opfordre til solidaritet med Prosa-medlemmerne.

Til stor glæde for de strejkende arbejdere arrangerede Fremtidsfighters også blokader af CSC-arbejdspladser i Århus-området, hvilket både gav et moralsk boost til de strejkende og god mediedækning, som var med til at øge opmærksomheden på konflikten i den bredere befolkning.

Kampen fortsætter

Selv om CSC-konflikten nu desværre er sluttet med et nederlag, fortsætter kampen for Fremtidsfighters. Det er planen at fortsætte netværket og være klar til at støtte arbejdere i andre kampe og konflikter.

I Århus er problemet med løndumping hos CSC allerede nu blevet koblet til løndumping i andre erhverv. Gartneriet Nymarken i Malling ved Nymarken Århus ansætter litauiske arbejdere uden overenskomst. Derfor har 3F arrangeret morgendemonstrationer derude, og Fremtidsfighters har været med for at vise deres sympati.

LOTTE WITTENDORFF LAURSEN

Fra Spanien til Danmark

En gruppe spaniere bosiddende her i landet har ikke kunne holde sig i ro, da de så deres landsmænd gå på gaden imod det udemokratiske system og den arbejdsløshed, mange af dem selv er flygtet fra.

Med inspiration fra det spanske oprør har bevægelsen indtil nu indkaldt til demonstrationer på Rådhuspladsen i København hver søndag.

I første omgang var formålet først og fremmest at lave en solidaritetserklæring til aktivisterne i Spanien. Men på møderne på Rådhuspladsen har vi løbende diskuteret, om vi skulle forsøge at få bevægelsen til Danmark eller blot være en solidaritets bevægelse.

Som én sagde: ”Uanset om man befinder sig i Danmark eller Spanien er det de samme økonomiske angreb vi oplever fra de samme magthavere. Den stærkeste solidaritet vi kan vise med oprøret i Spanien er at sprede oprøret hertil.”

Efterhånden har flere har tilsluttet sig initiativet, og bevægelsen og protesterne har udviklet sig til at ville bringe oprøret til Danmark under parolen ”Ægte Demokrati. Nu!”.

Der er i bevægelsen bred forståelse for at magthaverne vil have os til at betale for deres krise. Og at det vil betyde forringelserne af almindelige menneskers velfærd og arbejdsforhold og levestandard, hvis vi altså ikke gør noget.

Initiativet samler en del kræfter på den københavnske venstrefløj i et forum, hvor der er rum til at diskutere. Et centralt tema er mistroen til systemet og kapitalismen. Mange føler, at nu er det nok, og at vi må sætte noget andet i stedet. Og mange opfatter, at vi lever i en ny tid med nye muligheder.

Alternativ

Hvad dette alternativ til kapitalismen er, er til gengæld en åben diskussion. Der er heldigvis masser af rum for at tage disse diskussioner, hvor perspektivet om socialisme fra neden og arbejdermagt har god bundklang.

Et andet positivt træk har været, at mange har argumenteret for at vores protester skulle kædes sammen med de helt aktuelle kampe som foregår i Danmark.

Derfor blev en af demonstrationerne organiseret som en solidaritetsmarkering og indsamling til støtte for de strejkende arbejdere på CSC. Her lykkedes det os at samle 3000 kroner ind.

Indtil videre har demonstrationerne været et centralt mødested for antikapitalister i København, hvor der har været god mulighed for at snakke og få set hinanden an.

Vi håber at dette initiativ vil være starten til et mere organiseret antikapitalistisk netværk i Danmark, som vil formå at komme ud over egne rækker.

Så kan flere blive inspirerede af den kamp som er i gang i resten af Europa.

Fra demonstration den 22. maj i københavn

MORTEN RASMUSSEN
FACEBOOK: DEMOCRACIA REAL YA! COPENHAGUE

Socialisme fra en ministertaburet?

Under Enhedslistens årsmøde blev Johanne Schmidt-Nielsen interviewet af TV 2s politiske redaktør Henrik Qvortrup om ELs eventuelle støtte til en S-SF-regering efter et valg.

Under interviewet talte hun om, at EL skulle kræve indflydelse for sin støtte. Johanne blev så spurgt, om hun på længere sigt kunne forestille sig, at EL engang kunne blive en del af en regering, hvortil hun svarede ja, med den begrundelse, at det jo også ville give indflydelse.

Spørgsmålet er så, om dette er den rette strategi for EL?

Reformisme

Traditionelt har revolutionære partier stillet op til valg for at bruge parlamentet som en talerstol og derved nå et større publikum, end man ellers ville kunne.

ELs hidtidige rolle som ”vagthund” i folketinget har været udtryk for samme tradition, hvor man har brugt folketinget som talerstol til at rejse debatter og komme med mere socialistiske bud på aktuelle spørgsmål.

Ideen om at skulle have indflydelse gennem parlamentet er i sidste ende en reformistisk tanke om, at forandringerne kommer ovenfra, gennem parlamentet, og ikke gennem arbejderklassens egen kamp nedefra.

Ved denne ”indflydelse” går man ind og tager ansvar for den borgerlige stat – og dermed en masse ting, man egentlig mener er forkerte.

I andre lande har man gjort sig erfaringer med lignende situationer, hvor f.eks. Rifondazione Comunista (en italienske pendant til EL) efter et valg i 2006 valgte at indgå i en centrum-venstre regering.

Man begrundede det bl.a. med, at det var vigtigt at slippe af med Berlusconi, ligesom det i Danmark er vigtigt at slippe af med VKO.

Resultatet var, at man få år efter stod med en dybt splittet venstrefløj, og fik en voldsom tilbagegang i stemmetallet ved det efterfølgende valg.

Fokus på arbejderklassen

Hvis man ønsker et opgør med det kapitalistiske system sker det ikke uden en eller anden form for kamp. Magthaverne vil selvfølgelig ikke opgive deres privilegier uden videre, og det er derfor afgørende, at der er magt bag kravene når man vil lave samfundet om.

Arbejderklassen har historisk vist sig at være en afgørende faktor for både at lave revolutioner, som i Pariserkommunen eller den russiske revolution, men også bare for at kunne lave sociale reformer inden for kapitalismens rammer. Fx i Venezuela og Bolivia, hvor overklassens forsøg på statskup mod de demokratisk valgte progressive præsidenter blev besejret gennem arbejderklassens modstand.

Alternativet er kamp fra neden

Når arbejderklassens kamp nedefra er så afgørende for at kunne skabe forandringer, er det derfor også denne kamp socialister må satse på for at kunne lave verden om.

For som socialister ønsker vi et grundlæggende andet samfund, som vil kræve, at alle er en del af det. Det er derfor vigtigt, at strategien for forandring ikke bygger på en elite i toppen, men på at opbygge kamp fra neden.

JENS ANDERSEN

Det mener vi:

Nej til grænsebomme, ja til åbne grænser

Der er megen farce over hele grænsebomssagen, som har fyldt medierne og det politiske landskab gennem maj og juni. Men bag farcen ligger Dansk Folkepartis beskidte nationalistiske dagsorden.

Mange af DF's vælgere tror på deres ”sociale” profil. Men for DF er nationalismen altid langt vigtigere end den sociale dagsorden.

Nationalismen

Nationalismen er ikke noget DF har patent på – og det er paradoksalt nok det, der gør den farlig.

Nationalismen er indbygget i den kapitalistiske stat. Nationalstaten er et udtryk for, hvordan den globale kapitalisme har delt verden mellem sig. Og de forsvarer den med militær og politi.

Nationalismen er en ideologi, der bruges til at fortælle os, at denne opdeling er ”naturlig” – selv om de fleste staters grænser er et resultat af krige i den herskende klasse.

Nationalismen splitter arbejderklassen. Faktisk er det den form for splittelse, der er sværest at overvinde.

Splittelsen mellem fx mænd og kvinder, faglærte og ufaglærte, sorte og hvide kan ret let overvindes eller svækkes, så snart dele af arbejderklassen deltager i kollektiv kamp. Så bliver splittelsen en hæmsko for at udvikle kampen, og argumenterne for solidaritet og fælles kamp har lettere ved at vinde.

Den nationale splittelse er langt sværere at overvinde. Selv om vi kan føle mere fællesskab med fx græske arbejdere end med A. P. Møller, så er det langt sværere at omsætte til organisering.

Nationalstatens grænser nedbrydes ikke uden at nedbryde nationalstaten selv. Det betyder, at det er nødvendigt med en revolution for at overvinde nationalismen.

Derfor er også langt de fleste partier nationalistiske, omend i forskellige grader. De snakker alle sammen om ”vores” krise, ”vores” betalingsbalance osv. – selv om det i realiteten kun er elitens.

Men DF er rabiate nationalister. For dem er nationalismen det primære værktøj til at underkue solidariteten. Deres racisme er kun et middel til at fremme nationalismen.

Internationalisme

For socialister er kampen mod nationalismen helt grundlæggende. Vi kan kun vinde over kapitalismen globalt. Derfor er international solidaritet så afgørende.

Så når DF har held til at sætte flere grænsebomme op, skal vi ikke nøjes med at grine ad det farce-agtige i historien. De har skubbet en smule mere til nationalismen – og dermed svækket vores solidaritet med arbejdere fra fx Grækenland eller Østeuropa.

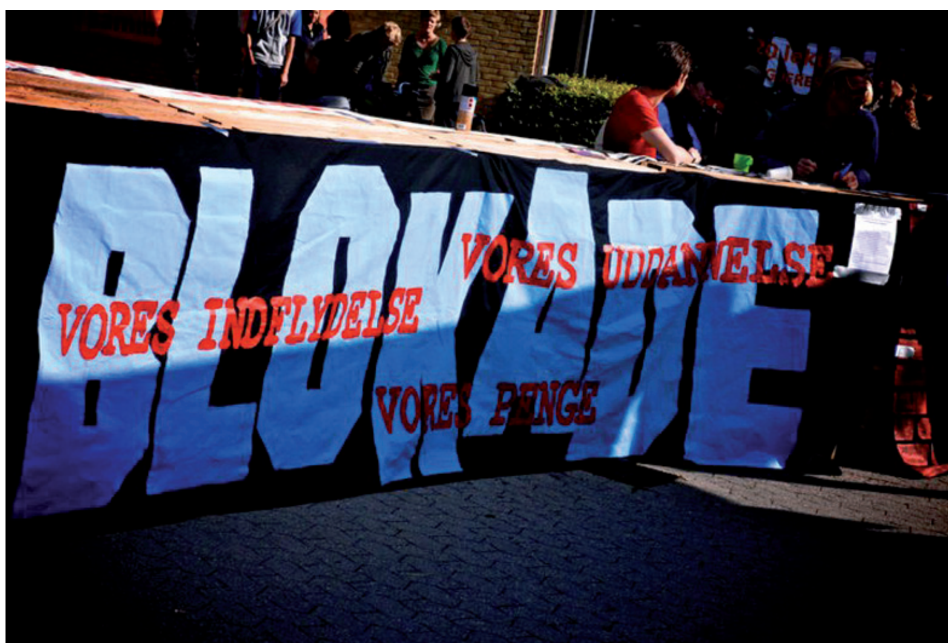
Det tragiske er, at det kræver klare socialistiske principper at bekæmpe nationalismen ideologisk. Selv S og SF er mere enige end uenige med DF, når det kommer til nationalismen.

Socialistisk Arbejderavis
Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Postboks 522, 1505 Kbh. V Konto nr.: 1551–5780160 saa@socialister.dk www.socialister.dk Tryk: Trykcentralen Ansv.: Jørn Andersen. Red. afsluttet 18. maj 2011 ISSN 1600-2687

To fronter i studenterprotest

Prestigebyggeri for studenterkroner

En regnvåd onsdag aften havde de aktive i UCC (University College Capital) indkaldt til fest mod nedskæringer ude foran bestyrelsens sidste møde inden sommerferien.

Festen var en protest imod bestyrelsens plan om et fælles campus på Carlsberggrunden til 1,1 mia. kroner, og dermed en fortsættelse af de blokader, man havde lavet tidligere på året. For campus-projektet skal finansieres af et i forvejen totalt nedskåret budget og dermed fra uddannelser, der i forvejen "bløder på det kraftigste", som det blev sagt fra højttalervognen.

Siden UCC blev oprettet som en fælles paraply for en række mellemlange videregående uddannelser som pædagog, lærer og sygeplejesker m. fl., har UCC betydet lukning af skoler, fyring af personale og en kraftig reduktion af timetallet for de studerende.

For eksempel er pædagogernes timetal nu nede på 11 timer om ugen, og samtidig bliver der skåret kraftigt i lærernes forberedelsestid.

For at undgå de utilfredse studerende flyttede bestyrelsen mødet i sidste øjeblik, men de studerende flyttede protesten med. Efter at de protesterende havde stået tre timer i regnvejret uden for det store metalgitter, som omkranser UCC bygningen, kom bestyrelsen ud fra mødet ad to forskellige udgange for at undgå at blive konfronteret med de aktionerende.

Blokaderne og festen foran UCC bestyrelsens møde var ikke blot et forsøg på at råbe bestyrelsen op, men blev også et symbol på det demokratiske underskud som ligger i UCC

Forstenet elevorganisering

I UCC bestyrelsen sidder der såkaldte elevrepræsentanter, men dette er ingen sikkerhed, for at de studerende bliver hørt. Bestyrelsen er styret af eksterne kræfter, som sidder på magten, og har en anden dagsorden end underviserne og de studerende.

Det fælles elevråd kaldet UCC-DSR er også præget af den udemokratiske struktur, som gennemsyrer UCC. Dette elevråd er finansieret af UCC-institutionen, og de elevrepræsentanter, som sidder i UCC-bestyrelsen, har ikke nogen reel demokratisk basis.

Derfor har stilen indtil nu været, at de studerende i elevrådet mest af alt kommer til at legitimere beslutningerne taget i UCC. Dermed fremmer UCC-DSR en stil, hvor elevrepræsentanter sidder i elevrådet med deres personlige CV-pleje og karrieredyrkelse som guideline.

Samtidig har vi de faglige elevorganisationer, der er økonomisk afhængige af deres respektive faglige moderorganisationer. Elevorganisationer viderefører desværre den fagchauvinistiske praksis, som ligger i deres moderorganisationer. Denne kassetænkning er ikke særlig brugbar, når man som studerende står over for generelle nedskæringer og forringelser.

Blokaderne mod UCC var organiseret af studerende, som havde taget initiativet til at protestere uden støtte fra hverken de faglige organisationer eller UCC-DSR.

En positiv undtagelse var de pædagogstuderendes organisation, PLS, som efter kort tid valgte at gå ind og støtte de aktive studerendes kamp. Men ingen af de andre faglige organisationer støttede op.

Antikapitalistisk netværk

Som studerende på UCC, Metropol eller hvilken som helst anden mellemlang videregående uddannelse er udfordringen den samme. Vores uddannelser bliver angrebet over en bred front, men vores elevråd og faglige organisationer er ikke gearet til kamp og modstand, og der er intet tegn på, at nedskæringerne vil stoppe.

Derfor er det nødvendigt at bygge aktivistnetværk på tværs af uddannelserne for at sikre aktivitet, men også for at lægge pres på de faglige organisationer og dermed få dem ud af nedgangen og med i kampen.

Denne udfordring stod klart for alle på den regnvåde protest onsdag aften.

AF ALEN STEFANOVSKI OG JESPER JUUL MIKKELSEN

...fortsat fra forsiden

Skuespil og brutal krisepolitik

Der er god grund til mistilliden. Siden midten af maj har det politiske cirkus opført nummeret "Lad os alle sammen snakke om grænsebomme".

Kort forinden havde VKO sammen med De Radikale startet afviklingen af efterlønnen. Det var der meget få politikere, der havde lyst til at snakke om. Derfor skuespillet.

Det eneste lyspunkt i den farce er, at den tilsyneladende har været en boomerang. Løkkes træk med at splitte "Rød blok" er kommet tilbage som en grænseboms-sag.

Den danske regerings krisepolitik er ikke mindre brutal end i de fleste andre europæiske lande. Og – som andre steder – er den officielle opposition kun et mulehår bedre.

De skiftende sager – fra grænsebom til de evige angreb på "fremmede" – skal dække over, at krisepolitikken er brutal og upopulær.

Hvor er demokratiet?

Så vi kan med rette stille det samme spørgsmål som millioner af arbejdere, studerende og pensionister i resten af Europa stiller: Hvor er demokratiet?

Selv om vi vil gøre alt for at komme af med VKO, så skabes det virkelige demokrati alle andre steder end på Christiansborg.

Det ægte demokrati starter, når vi holder op med at vente på forandring fra eliten.

Det starter, når vi som millioner af grækere, spaniere og englændere starter med at sige Nej. Og når vi som dem begynder at organisere modstand mod elitens dagsordener.

Udfordringen for venstrefløjen er langt større end at vinde lidt fremgang ved valget – det er at tage initiativer, der kan skabe det nye demokrati. Nu!

20.-21. AUGUST I ODENSE

SOMMERTRÆF I IS/U – THE PLACE TO BE

Hvis du er en af dem som syntes at revolutionerne i den arabiske verden og oprøret i Sydeuropa er steder du kan finde håb for fremtiden og inspiration for kampen i Danmark så er Sommertræf i IS/U noget for dig.

IS/Us sommertræf er stedet, hvor man får de bedste analyser af den økonomiske krise og oprøret i Europa.
Det er stedet, hvor aktivister fra forskellige dele af landet mødes og diskuterer mulighederne for opbygning af bevægelse i Danmark.
Det er stedet hvor du får de skarpeste diskussioner og de bedste muligheder for at blive aktiv i din hverdag.
Det er stedet, hvor du kan få præsenteret et socialistisk alternativ til det kapitalistiske system.

Det er stedet, hvor du kan se politiske film, have hyggelige samtaler over grillmaden og nyde en øl med gode kammerater.
Det er stedet, hvor vi forbereder os til efterårets kampe og finder ud af, hvordan vi skal bruge vores fælles kræfter.

Program for sommertræf

Lørdag
11.00 Revolutioner i dag – Fra Egypten til Europa?
13.00 Frokost
14.00 Politisk aktiv på dit uddannelsessted – Mellem fagkritik og studenteroprør
15.30 Pause
16.00 ISU i bevægelse – Antikapitalisme fra Seattle til idag.
18.00 Aftensmad
Aften: Film, hygge og fri leg

Søndag
10.00 Morgenmad
11.00 IS/U i efteråret
Studiestart, indsamlingskampagne, valgkamp og Marxisme 2011 i november.
12.30 Frokost
13.00 Opbygning af IS/U-afdelinger
Studiekreds, avissalg, afdelingsmøder m.m.
15.00 Afslutning og oprydning
Tid og sted
20.-21. august i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense (5 min. fra Banegården)

Praktisk

Det er gratis at deltage, men du skal selv betale transport. Søg evt. tilskud i din IS/U-afdeling, hvis du er flad.
Hvis du medbringer sovegrej, kan du overnatte gratis på stedet.

Vores rettigheder er under angreb

Fighters & Lovers dømmes efter terrorloven

Viggo Toften-Jørgensen og Anton Nielsen blev 16. juni dømt for terrorstøtte.

I 2009 bliver 6 medlemmer af T-shirt firmaet Fighters & Lovers dømt efter terror-paragraffen. De modtog alle betingede domme, men folkene bag firmaet står i dag tilbage med en milliongæld i form af bøder og sagsomkostninger.

Greenpeace står til hård dom

"Politicians talk, leaders ACT" stod der på det skilt, som Greenpeace-aktivister havde med til gallamiddag hos dronningen under klimatopmødet i 2009.

De tre aktivister fra aktionen blev anholdt og sad varetægtsfængslet i tre uger. I alt er 11 aktivister sammen med Greenpeace Norden som organisation tiltalt for ulovlig indtrængen, dokumentfalsk og for at udgive sig for en offentlig myndighed.

Oven i det har Justitsministeren besluttet at tage en ikke tidligere brugt paragraf i brug, nemlig §115 om majestætsfornærmelse. Hvis anklageren får medhold, kan det medføre lange fængselsstraffe.

Klima-aktivisters dom skærpes

På klima-demonstrationen d. 16. december 2009 lød radiobeskeden fra politiets indsatsleder: "Fuld skrue igennem det lort" og mange demonstranter fik tæsk og peberspray.

Efterfølgende blev de to talspersoner fra Climate Justice Action (CJA), Stine Gry Jonassen og Tannie Nyboe dømt betinget fængsel for at opfordre til "vold". De blev dømt for at råbe "skub", da politiet forhindrede et planlagt folkemøde uden for Bellacenteret.

Anklageren ankede dommen og den 1. juli i år besluttede Østre Landsret, at dommene skulle skærpes til ubetinget, og de to klima-aktivister skal nu i fængsel!

Om sagen siger aktivisterne: Hele denne sag har sendt et klart signal om, at hvis man tør stå frem og have en kritisk holdning til samfundet, så vil politiet gøre alt, hvad de kan, for at lukke munden på dig.

Det er dog ikke alle der er rystede over den måde som vores demokratiske rettigheder blev forvaltet på, under og efter klimatopmødet. Dronning Margrethe sagde i sin nytårstale efter topmødet: "Politiet har haft den vanskelige opgave at sørge for sikkerhed og orden omkring mødet og har løst den ansvarsbevidst og på bedste vis."

Tidligere KZ-fanger dømt for terrorstøtte

Viggo Toften-Jørgensen og Anton Nielsen blev 16. juni dømt for terrorstøtte. Dommen lød på 10.000 kroner i bøder til foreningen for gamle modstandsfolk, Horserød-Stutthof Foreningen.

Desuden blev det til to måneders ubetinget fængsel og fire måneders betinget til Anton Nielsen, og Viggo Toften-Jørgensen blev idømt seks måneders betinget fængsel.

De to mænd er fra henholdsvis Foreningen for tidligere modstandfolk og KZ fanger, Horserød-Stutthof Foreningen, og en faglig klub under 3F. Begge sendte i 2008 penge til oprørsbevægelser i Columbia og Palæstina, som var kommet på EU's "terrorliste".

Anton Nielsen sagde selv om dommen: "Vi er langt ude, når det er domstolene, der skal bestemme, hvad vi skal mene politisk, og hvem vi må solidarisere os med."

Det er meget som tyder på, at vores borgerlige rettigheder smuldrer. Vores demokratiske rettigheder er under kraftigt pres.

JESPER JUUL MIKKELSEN

KRISE OG MODSTAND

Magthaverne verden over har i dag to store problemer: Den globale verdenskrise siden efteråret 2008 presser profitterne og øger rivaliseringen mellem forskellige dele af den globale magtelite.

Magthavernes reaktion på krisen er at forsøge at gennemføre voldsomme angreb på løn, velfærd, fagforeninger, uddannelse og demokratiske rettigheder.

Hvis det lykkes for dem, vil det store flertal af befolkningen – alle os der ikke tilhører eliten – komme til at leve i en endnu mere usikker fremtid. Selv de begrænsede velfærdssystemer og den amputerede sociale sikkerhed, vi kender i dag, vil vi kun kunne læse om i historiebøgerne.

Endnu værre: Arbejdsløshed vil presse folk til at tage underbetalt arbejde med dårlige arbejdsforhold. Det gør det langt sværere at fastholde minimums-lønninger og anstændige arbejdsforhold.

Med andre ord: Det er ikke kun levestandard og social sikkerhed, der er under angreb. Det er i lige så høj grad solidariteten i arbejderklassen.

Deres andet store problem er oprør og modstand fra neden.

Især revolutionerne i Tunesien og Egypten har sat en skræk i livet på dem. Men også masseprotester – demonstrationer og strejker – fra Wisconsin, USA, og Botswana over Grækenland og Frankrig til Irland, Storbritannien og Spanien har vist, at mange siger Nej til magthavernes planer.

Afskaf VKO, men det er ikke nok

Også i Danmark angriber eliten under ledelse af VKO-regeringen: Efterløn, uddannelse, arbejdsløshedsunderstøttelse – og ikke mindst tusinder af fyringer i stat og kommuner.

Angreb på efterløn og understøttelse og kampagner for at få folk hurtigt gennem uddannelses-systemet rammer ikke kun de direkte berørte. De skal først og fremmest få flere ud på arbejdsmarkedet, så lønnen kan presses nedad for alle.

Derfor skal VKO-regeringen væltes – det er elitens regering. Men det er langt fra nok.

S og SF vil have os til at arbejde længere og vil kun gennemføre kosmetiske forbedringer. S og SF er ligesom VKO indstillet på at administrere kapitalismens krisepolitik på vores bekostning.

S og SF er ganske vist lettere at presse end VKO, fordi deres base er i arbejderklassen, og fordi de selv fremstiller sig som forsvarere for velfærd og solidaritet.

Men det kræver, at der er nogen til at presse dem – udenomsparlamentarisk.

Aktiv modstand

De naturlige organisationer til at forsvare os mod angreb er fagforeninger og uddannelsesorganisationer. Desværre er de meget lidt gearet til kamp og modstand.

Fx viste nederlaget i CSC-strejken, at selv når én del af fagbevægelsen blev tvunget ud i en principiel kamp, så var solidariteten fra andre dele af fagbevægelsen meget begrænset. Og i et konkurrerende forbund var fagtoppen mest optaget af at dolke de strejkende i ryggen og overtage deres overenskomst.

Men CSC-strejken viste også noget andet: Der var folk, der trofast mødte op til blokaderne. Og der var mange hundrede, som mødte op, da der blev indkaldt til støttedemonstration for de strejkende.

I både Århus og København var Fremtidsfighters med til at organisere solidaritet og kendskab til strejken (se side 2-3). Og i yderkanten af strejken var Democracia Real i København målestok klar med støtte.

Hvis der var blevet bygget på at sprede solidaritet – både i form af indsamlinger og sympatiaktioner – så havde der været langt større chance for at vinde. Desværre var det langt uden for den officielle faglige venstrefløjs tankegang at organisere dette.

Læren er enkel: Hvis vi skal stoppe krisepolitikken og sikre velfærd og faglige rettigheder, skal modstanden og solidaritet bygges op fra neden. Arbejderes og studerendes organisationer skal presses til at slås for medlemmernes rettigheder og leveforhold.

Netværk af antikapitalister

Men for at det kan ske, er der behov for et netværk af antikapitalister, som tager kampen op i fx fagforeninger og studieorganisationer. Eller selv er med til at organisere solidaritet på tværs af skoler og arbejdspladser.

Omkring enhver kamp – uanset om vi snakker CSC og Fremtidsfighters eller protesterne på Frøbels Seminarium – er der folk, der tænker videre end den enkelte kamp. Folk som ved, at vi er oppe mod organiserede angreb og et kapitalistisk system. Dem skal vi organisere i et antikapitalistisk netværk.

Et netværk af antikapitalister kan være med til at organisere modstand – uanset hvor de rammer. Og det kan være et forum, hvor antikapitalister diskuterer – på tværs af organisationer og fag – hvordan vi kæmper mest effektivt.

Velfærds-angrebene rammer os alle. Hvis vi kun slås hver for sig, når angrebene rammer hvor vi selv er, kan arbejdsgivere og nedskæringspolitikere tage os efter tur – og vi ender med at tabe.

IS/U arbejder for, at der etableres et antikapitalistisk netværk jo før jo bedre. Vi har brug for det.

JØRN ANDERSEN

Egypten: "VORES REVOLUTION KAN SKABE ET ALTERNATIV TIL IMPERIALISMEN"

"Læg nøje mærke til, at vores befolkninger, som er parate til at bekæmpe undertrykkerne i deres egne lande, også er klar til at bekæmpe vestlig indblanding, selv hvis det kræver at stå side om side med deres undertrykkere," siger Kamal Abu Aita.

Socialistisk Arbejderavis har talt med formanden for Egyptens første uafhængige fagforening om den revolution, der tidligere på året væltede diktatoren Mubarak, og om de kampe, der venter forude.

RETA, der organiserer Egyptens ejendomsskatteopkrævere, blev i 2009 den første uafhængige fagforening i landet siden Nassers militærjunta 52 år tidligere kvalte den daværende fagbevægelse.

Oprettelsen af RETA fulgte i kølvandet på 55.000 ejendomsskatteopkræveres tre måneder lange strejke i efteråret 2007, som medførte et fald i skatteopkrævningen på 90 pct. og endte med sejr i form af en lønstigning på 325 pct.

Fagforeningens formand, Kamal Abu Aita, besøgte for nylig Danmark i forbindelse med Enhedslistens årsmøde, hvor han blev interviewet af denne avis.

Om strejkebevægelserne i årene op til Mubaraks fald, de største i Egypten siden 2. verdenskrig, forklarer han:

"De mange strejker før revolutionen, op imod 5.000, har dækket næsten alle industrier og brancher. De har rystet systemet og vist det egyptiske folk en metode til at sejre over regimet og opnå sine krav."

De succesfulde strejker gav befolkningen modet til at kræve sine rettigheder og betød, at modstanden mod regimet ikke længere var begrænset til små grupper af aktivister.

"Strejkerne og den nye arbejderbevægelse bragte kampen til et højere, folkeligt niveau, og dette resulterede i en reel krise for systemet," fortæller Aita.

Revolutionen fortsætter

Militærregeringen har lovet frie valg til efteråret, og en række af 25. januar-revolutionens middelklasseaktivister opfordrer nu til ro på gader og arbejdspladser for at sikre en "glat overgang til demokrati".

Egyptens nye fagbevægelse fortsætter dog ufortrødent kampen, selv om der ved flere lejligheder er blevet slået hårdt ned på strejker og andre protester. Den 30. januar i år blev Føderationen af Uafhængige Fagforeninger dannet og "siden har flere fagforeninger sluttet sig til hver dag," siger Aita.

Efter Mubaraks afgang blev Ismail Fahmi, en af systemets mænd, indsat som arbejdsminister, men "vi væltede ham til sidst, og vi erstattede ham med en mand, som tror på retten til at danne uafhængige fagforeninger," siger Aita med henvisning til den nye arbejdsminister, Ahmed el-Borai.

Ud over retten til frit at organisere, er de nye fagforeningers krav bl.a. en retfærdig mindsteløn, stop for alle privatiseringer, tilbagerulning af tidligere privatiseringer samt genansættelse af de fyrede arbejdere.

Derudover er Aita sammen med en række andre fremtrædende fagforeningsaktivister underskriver på en støtteerklæring for Det Demokratiske Arbejderparti, der er ved at blive dannet og skal sikre arbejderne en stemme i Egyptens kommende politiske landskab.

Lige nu har etableringen af uafhængige fagforeninger dog højeste prioritet, men "vi betragter fagligt arbejde som en skole, der kan forberede nye politiske bevægelser i fremtiden".

Alternativ til imperialismen

Et vigtigt element i den egyptiske revolution har været ønsket om et opgør med rollen som Israels vagthund over for palæstinenserne i de besatte områder. Egypten har været med til at opretholde blokaden af Gaza og samtidig indgået en række handelsaftaler, bl.a. om eksport af egyptisk gas, som har været særdeles lukrative for Israel.

"Et af de fundamenterne for den store mobilisering af de arabiske befolkninger har været et opgør med den arabiske nederlagsfølelse over for den zionistiske stat," forklarer Aita, der ser NATO's intervention i Libyen som en trussel mod de folkelige opstande.

"Vi er imod enhver form for udenlandsk indblanding i de arabiske revolutioner, fordi det vil afspore revolutionen. Det eneste vi har brug for er, at støtten til de imperialistiske kræfter i vores lande stopper," siger Aita.

"Læg nøje mærke til, at vores befolkninger, som er parate til at bekæmpe undertrykkerne i deres egne lande, også er klar til at bekæmpe vestlig indblanding, selv hvis det kræver at stå side om side med deres undertrykkere," understreger han.

"Jeg håber, at I vil viderebringe dette budskab til vores kammerater, der trods gode intentioner og modstand mod imperialismen alligevel har politiske mangler på disse områder, hvilket man kunne se på afstemningsresultatet i dag," lyder meldingen fra Aita om afstemningen på Enhedslistens årsmøde, der endte med snæver opbakning til oprettelsen af flyforbudszonen over Libyen.

Den egyptiske fagforeningsmand slutter interviewet med dette perspektiv for de folkelige opstande i Mellemøsten og Nordafrika:

"Vi kan gennem revolutionerne i de arabiske lande opbygge en humanistisk og folkelig union, som gør op med imperialistiske overgreb og umenneskelig globalisering."

LARS HENRIK CARLSKOV

FRA CAIRO TIL PALÆSTINA

Mens endnu en solidaritetskonvoj er på vej mod Gaza, kigger vi på, hvad der sket i Palæstina siden revolutionen i Egypten.

Marxister har i mange år argumenteret for, at "Vejen til Palæstinas befrielse går gennem Cairo".

For det første er palæstinenserne alene ikke stærke nok til at vinde over Israel, en af Mellemøstens stærkeste militære magter. Og for det andet er palæstinensernes allierede ikke Mellemøstens diktatorer, men arbejderklassen i regionens storbyer, hvoraf Cairo er den absolut vigtigste.

Hvad er der så sket i Palæstina siden 25. januar-revolutionen i Egypten?

Selv om det kun er diktatoren, og ikke hele diktaturet, der er faldet i Egypten, så er der faktisk sket en hel del.

Den egyptiske revolution har påvirket situationen i Palæstina på to planer: Israel er blevet rystet af Mubaraks fald. Og mange palæstinensere er blevet inspireret af den bevægelse, der væltede ham.

Solidaritet

I Egypten var solidariteten med den palæstinensiske Intifada i 2002 enorm – og var med til at skabe den bevægelse, der 9 år senere væltede Mubarak.

De følgende år voksede en international solidaritetsbevægelse, som krævede økonomisk og intellektuel boykot af Israel.

I 2010 sendte bevægelse en "flotilla" til Gaza med mad, medicin m.v., men den blev stoppet af Israel, som dræbte 9 mennesker på skibet Mavi Marmara i internationalt farvand. I skrivende stund er endnu konvoj på vej.

Revolution

Allerede i den egyptiske revolutionens tidlige fase var der protester i Palæstina med krav om demokrati og sociale reformer. De blev slået hårdt ned både på Vestbredden og i Gaza.

Efter revolutionen har der været stigende krav om enhed mellem palæstinensere – en protest mod delingen, men også om stop for rivaliseringen mellem Fatah- og Hamas-tilhængere. Det førte for nylig til en samlingsregering med Fatah og Hamas.

Nakba-protesterne (til minde om de 700.000 palæstinensere, der blev fordrevet ved Israels dannelse i 1948) var 15. maj i år større og mere militante end sædvanligt.

Fra både Syrien, Vestbredden og Libanon forsøgte palæstinensere at trænge ind i Israel med krav om at få deres hjem tilbage. Mange blev dræbt af israelsk militær.

Israel svækket

Israel er klart blevet svækket ved Mubaraks fald. Den egyptiske militær-regering har måttet give delvist efter for kravet om at få åbnet grænsen mellem Egypten og Gaza.

Til efteråret skal FN stemme om anerkendelse af Palæstina som selvstændig mini-stat.

I maj måtte Obama holde en tale, som anerkendte kravet om en to-stats-løsning. (Dagen efter holdt han dog en helt anden tale til et zionist-møde i USA.)

Ingen af disse ting er uproblematiske – og man skal ikke forestille sig, at Obama på nogen måde i praksis vil støtte palæstinensernes sag.

Men for første gang i mange år er det ikke kun stormagterne og Israel, der sætter dagsorden. Det er også den fortsatte revolutionære proces i Egypten og resten af Mellemøsten.

JØRN ANDERSEN

Billede: Jess Hurd, reportdigital.co.uk

Grækenland

"STREJKER RYSTER MAGTHAVERNE"

Panos Garganas fra det græske SEK (Socialistisk Arbejderparti) fortæller om, hvordan modstand mod nedskæringer blev til et oprør.

Næsten alle Grækenlands offentligt ansatte deltog i en enorm generalstrejke, som rystede landets regering onsdag den 15. juni.

Et stort antal privatansatte sluttede sig til dem.

Strejkerne fandt sted, da regeringen forsøgte at tvinge endnu flere nedskæringer igennem i parlamentet. Titusinder af demonstranter fyldte Syntagma-pladsen i Athens centrum og kæmpede mod politiet i et forsøg på at nå frem til parlamentsbygningen.

Strejken blev ledsaget af en bølge af besættelser.

Protesterne har gjort krisen for den socialdemokratiske PASOK-regering endnu dybere. Det er uklart, om regeringen vil være i stand til at gennemføre sine nedskæringer på godt 200 mia. kr. eller endda om den formår at holde sammen.

Panos beskriver omfanget af modstanden, hvor skrøbelig regeringen er, og hvordan kampen skal fortsætte.

Hvordan var denne strejke anderledes end de foregående generalstrejker?

Der er især to forskelle. Den første er følelsen af politisk krise. Denne generalstrejke faldt sammen med den mest afgørende fase i forhandlingerne mellem regeringen og Den Internationale Valutafond (IMF) og EU – og mellem regeringen og oppositionen.

De forhandlede om, hvordan de kunne styrke den græske regering over for demonstranterne og i forhold til kreditorerne.

Generalstrejken viste, at modstanden ikke forsvinder.

Det næstvigtigste var dens størrelse.

Folk har været igennem så meget de seneste 20 måneder, at de bliver mere og mere vrede. Det er derfor, så mange mennesker deltog, og strejken var så solid.

Syntagma-pladsen har været besat i tre uger. Politiet forsøgte at sprede besætterne på strejkedagen, men det mislykkedes, fordi folk var endnu mere fast besluttede på at fastholde besættelsen.

Hvilke kræfter er involveret i kampen?

Besættelsen af pladsen begyndte ikke med fagforeningerne. Den var meget mere spontan – i høj grad organiseret af bloggere. I første omgang var venstrefløjen usikre på, hvordan de skulle reagere.

Medierne fremstillede besætterne som apolitiske og som modstandere af traditionelle former for organisation.

De præsenterede besætterne som fjendtlige mod venstrefløjen. Nogle var, men de var ikke dominerende.

De vigtigste personer i besættelsen har deltaget i mange strejker og besættelser gennem de seneste 20 måneder.

Besættelsen af pladsen er vigtig, fordi den har forenet strejkende og demonstranter.

Dele af venstrefløjen, herunder SEK og Anti-kapitalistisk Venstre, spillede en vigtig rolle ved at argumentere for dette.

Vi bør ikke lade medierne spille én del af bevægelsen ud mod en anden.

Hvem forsvarede pladsen mod politiet? Var de fleste mennesker involveret i "optøjer"?

Besættelsen var fredelig. Besætterne var meget klare på, at de ikke ønskede at provokere politiet og give dem mulighed for at angribe.

Om onsdagen tog masser af mennesker på pladsen afstand fra provokationer. Politiet forsøgte at skabe en situation, hvor de kunne få en undskyldning for at angribe.

Grupper af anarkister var indblandet i kampe med politiet, men hovedparten af demonstranterne var ikke involveret i optøjerne. Det vigtigste var at holde pladsen.

Hvordan planlægger regeringen at få sine nedskæringer gennem parlamentet? Vil regeringsrokaden gøre en forskel?

Der er desperate forsøg i gang for at holde regeringen i live.

Sidste onsdag tilbød premierminister George Papandreou at træde tilbage, hvis det konservative oppositionsparti, Nyt Demokrati, indvilligede i at deltage i en koalitionsregering.

Det var en klar indikation af, hvor langt regeringen har spillet fallit, økonomisk og politisk. Den står over for så stærk en modstand, at den ikke kan danne regering alene.

Men så sagde Tyskland og Frankrig til den græske regering, at den ikke havde råd til en politisk krise og måtte fortsætte.

Så Papandreou lavede en kovending og sagde, at han ville lave en regeringsrokade og fortsætte.

Det er svært at sige, hvor længe regeringen vil overleve. Dens flertal bliver mindre og mindre.

Der er en tillidsafstemning tirsdag aften (21.6 – regeringen vandt den med meget snævert flertal; red.). Ugen efter vil Papandreou forsøge at få nedskæringerne vedtaget. Det er to afgørende afstemninger. De vil finde sted, mens regeringen er omringet af demonstrationer og demonstrationerne vil blive stærkere.

Fagforeningerne har indkaldt til en 48-timers generalstrejke, som skal finde sted, når de prøver at vedtage nedskæringerne.

Papandreou kan måske vride armene om på nogle parlamentsmedlemmer og vinde afstemningen. Men nedskæringerne vil ikke blive gennemført.

Jeg tror, at regeringen vil bryde sammen, om ikke pga. afstemninger så pga. strejker. Når pressen og regeringen siger, at modstand ikke nytter, så er det ikke sandt.

Arbejderne på kraftværkerne er alle sammen i strejke fra mandag. Dette kan gøre situationen umulig for regeringen.

Du ønsker ikke nedskæringerne vedtaget. Men ville det ikke være værre for almindelige mennesker, hvis Grækenland ikke betaler sin gæld?

For det første: Alle de foranstaltninger, som angiveligt skulle redde arbejderne fra betalingsstandsning, virker ikke. Så vi er tættere på betalingsstandsning for hver dag, der går.

Nedskæringerne stopper ikke krisen, og flere nedskæringer vil heller ikke gøre det. Arbejderne lider uden udsigt til, at det stopper.

Det er vigtigt at spørge, hvordan en betalingsstandsning vil komme til at foregå. Hvis det sker på kreditorernes betingelser, vil folk lide.

Men hvis bevægelsen siger, at vi nægter at betale gælden, så er det noget helt andet.

Sidste år betalte den græske regering 51 milliarder euro i renter og afdrag på gælden – det er én milliard euro hver uge.

Hvis vi holdt op med at betale den milliard om ugen, ville vi ikke have brug for nedskæringer i pensioner, lønninger eller velfærd.

De samlede lønudgifter i den offentlige sektor er 16 milliarder euro.

En betalingsstandsning organiseret af vores side ville føre til forbedringer for arbejderklassen i Grækenland.

Hvordan påvirker PASOKs forbindelser med fagforeningerne modstanden?

Traditionelt har PASOK styret hovedparten af det græske LO. PASOK har haft flertal i LO i 30 år. Hver eneste LO-leder har været medlem af PASOK i 30 år.

PASOK har ikke en lang historie, i modsætning til fx Labour i Storbritannien. Det har kun eksisteret siden 1974.

Men hver eneste PASOK-regering har været i stand til at lave kompromisser med de faglige organisationer for at presse igennem, hvad kapitalismen har krævet.

Dette er nu ved at ændre sig.

Et fagforbund for kommunalt ansatte har meldt sig ud af PASOK. Den var imod aftalen med EU og IMF.

Dette sker også andre steder. Og når det sker på ledelses-niveau, så forestil dig, hvordan det er blandt de menige medlemmer!

Tusinder viser deres modstand mod PASOK.

Det startede i maj sidste år – folk buhede ad LO-lederne på et strejke-møde arrangeret af LO.

For første gang får venstrefløjen valgt folk i fagforeningerne. I mindre fagforeninger får Antikapitalistisk Venstre valgt folk til hovedbestyrelser og andre ledende fagforeningsorganer.

Hvor kan bevægelsen gå videre herfra?

Vi ønsker to ting. For det første ønsker vi, at strejkerne bliver kontrolleret fra neden. Den stærke stemning nu betyder, at vi kan få fælles-forsamlinger på arbejdspladser, med valgte komiteer, hvor folk beslutter, hvordan strejkerne skal køres.

Dette er allerede sket i nogle strejker gennem de seneste 20 måneder.

Stemningen er nu så stærk, at vi bør generalisere den slags. Det styrker bevægelsen.

Der er et alternativ til nedskæringer. Vi bør presse på med krav om nationalisering af bankerne, eftergivelse af gælden og arbejderkontrol af banksystemet.

Disse krav bliver mere og mere populære. Arbejder-komiteer i strejkerne bør vedtage disse krav. Det er vejen frem.

Vi kan stoppe denne krise på arbejdernes betingelser.

PATRICK WARD
OVERSAT FRA SOCIALIST WORKER (UK) 2257, 25. JUNI 2011

Athens modstand udløser krise hos eliten

Der er situationer, hvor den grundlæggende konflikt, der definerer det kapitalistiske samfund, bliver synlig for alle. Onsdag den 15. juni i Athen var en af dem.

På baggrund af en generalstrejke havde den menneskemængde, der havde besat Syntagma-pladsen i centrum af byen gennem de seneste tre uger, sat den politiske elite under belejring.

Konfronteret med den folkelige modstands barske virkelighed gik der panik i de finansielle markeder, der havde dikteret indførelse af en række stadigt mere brutale nedskæringspakker.

Selv om de grundlæggende klassemodsætninger blev afsløret i dette lynglimt, fortsætter verdens herskende klasser utrætteligt med at få det græske folk til at betale for en krise, de ikke har været med til at skabe.

Grækenlands gæld til udlandet er for stor til at den kan betales. Og nedskæringerne betyder – fordi de får økonomien til at skrumpe – at gældsbyrden i forhold til den nationale indkomst bliver endnu større.

Ingen af de centrale kapitalfraktioner ønsker at vende denne irrationelle politik. Tværtimod ønsker de endnu mere blod.

Financial Times skrev 18. juni, at prisen for et ekstra lån til Grækenland ville være at afgive kontrollen over skatteopkrævningen og et 50 milliarder stort privatiserings-program til "trojkaen": Den Europæiske Centralbank (ECB), EU-kommissionen, og Den Internationale Valutafond (IMF).

Dette minder om de halvkoloniale systemer, der var pålagt stater som Kina, Egypten og det osmanniske imperium i slutningen af 1800-tallet og starten af 1900-tallet. De måtte overgive kontrollen over deres finansielle systemer til deres vestlige debitorer.

EU-banker rystet

Men de førende herskende klasser har været delte over, hvordan de kan forhindre Grækenland i at gå i betalingsstandsning. En betalingsstandsning ville være en katastrofe for dem, af to grunde. Eftersom franske og tyske banker var de vigtigste långivere til Grækenland, kan det ryste det i forvejen skrøbelige europæiske banksystem.

For det andet, er der faren for at det vil brede sig. De finansielle markeder har allerede tvunget Irland og Portugal til at følge Grækenland i at blive kastet i armene på trojkaen.

I kølvandet på en græsk betalingsstandsning kunne de finansielle markeder begynde at rette skytset mod de øvrige medlemmer af euro-zonen. Hvis Grækenland, Portugal og Spanien alle gik i betalingsstandsning, ville det udslette halvdelen af kapitalen i Den Europæiske Centralbank, ECB, som har købt deres obligationer. Så der er enighed om, at for at forhindre en finansiel katastrofe, bør Grækenland få et nyt lån.

Uenigheden handler om vilkårene. De tyske højreorienterede formiddagsblade og politikere har brokket sig over, at deres hårdtarbejdende borgere skal understøtte de dovne grækere (selv om grækerne har længere arbejdstid end gennemsnittet i Europa).

Så den tyske kansler, Angela Merkel, og hendes finansminister, Wolfgang Schäuble, har kæmpet for, at ejerne af græske obligationer skal have barberet noget af deres værdi af.

Med andre ord vil de banker, der lånte ud til Grækenland i første omgang, være nødt til at dele byrden ved at få mindre end 100 procent af deres penge tilbage.

Dette har mødt rasende modstand, især fra formanden for ECB, Jean-Claude Trichet. Han hævder, at ethvert skridt i den retning ville provokere de finansielle markeder til at erklære Grækenland i betalingsstandsning, hvilket ville føre til den katastrofe, der er skitseret ovenfor.

Det har han sikkert ret i. Da Merkel første gang fremførte ideen tilbage i november, skræmte det markederne og bidrog til at tvinge Irland til at tilkalde trojkaen.

I sidste uge, efter at have ønsket at udskyde en beslutning til september, blev Merkel tvunget til at kapitulere. Private obligationsejere vil simpelthen blive tilskyndet til at forlænge deres lån til Grækenland, men det vil være op til dem selv, om de gør dette.

Resultatet er interessant, fordi Tyskland under krisen i eurozonen aggressivt har påtvunget sin vilje over de øvrige medlemsstater. Men Merkel synes at have bukket under for det samlede pres fra USA, IMF, ECB og Frankrig.

Denne aftale kan købe lidt tid, men krisen er langt fra overstået. Den har udstillet dybe og potentielt lammende splittelser i toppen af samfundet. Men den har også afsløret nye modstandskræfter længere nede. Det er her vores håb må ligge.

ALEX CALLINICOS
OVERSAT FRA SOCIALIST WORKER (UK)
2257, 25. JUNI 2011

Spanien har på det seneste set massive protester på centrale pladser landet over. Her Puerta del Sol i Madrid

SPANIEN I OPRØR

'Intet job, ingen uddannelse, ingen fremtid, ingen frygt' stod der på et af de hjemmelavede skilte som var med på en af de mange demonstrationer d. 19. juni. Den dag tog omkring en million mennesker del i 50 demonstrationer over hele Spanien mod stramninger, bankfolk og det politiske system.

Bevægelsen startede 15. maj i år, da Puerta del Sol, som var den første plads, der blev besat i Madrid, og bevægelsen Democracia real ya! (Ægte demokrati nu!) så dagens lys. Siden den dag har besættelser af pladser bølget frem og tilbage over hele Spanien med op til 150 pladser besat samtidig.

Ægte demokrati

Democracia real ya! blev i starten organiseret omkring centrale assemblies som besluttende organ. Det betød, at alle beslutninger skulle tages i plenum på pladserne. Alle havde lige taleret, ordet var frit og alt blev organiseret via basisdemokratiske beslutningsprocesser.

Efterhånden som folkemængden på visse pladser voksede til flere tusinder, delte man sig op i forskellige, mindre lokalråd. Dette har betydet at bevægelsen i Spanien er begyndt at slå rødder i forstæderne til de store byer.

En ny generation af ledere

I enhver bevægelse rejser spørgsmålet om retning og lederskab sig. Bevægelsen i Spanien er ingen undtagelse.

Det nye og fremadrettede i bevægelsen i Spanien er den seriøsitet, man har til hinanden. Der er ikke tale om blot at møde op til en demonstration og så smutte hjem til hverdagen bagefter. De store og til tider lange møder på pladserne er stedet, hvor lederskabet til en ny stærk bevægelse er i gang med at blive født.

Som Miguel fra Sevilla forklarer det:

"Der er en løbende diskussion om, hvilke krav vi skal rejse. Der er nogle, der vil reformere valgsystemet for at forhindre, at de to største partier bliver favoriseret. Og der er andre grupper, som diskuterer anti-kapitalisme, og hvordan bevægelsen skal forholde sig til arbejderklassen.

De vigtigste slogans her i Sevilla er: 'Det ser ud som demokrati, men det er det ikke' og 'Fra Kairo til Sevilla, vi er ikke slaver'. Der er også et slogan, der siger: 'Der er intet demokrati, hvis markedet regerer'.

Folk taler om arbejdspladser, arbejdsløshed, boliger, om at tage penge fra bankerne og så videre. Folks ideer ændrer sig, og bliver generaliseret til en kritik af hele systemet."

Protesterne spredes

Vi har set lignende protester i både Frankrig, Portugal og Grækenland, hvor befolkningerne som i resten af Europa står over for nedskæringer og øget arbejdsløshed.

Også i Danmark tog herboende spaniere initiativ til en støttebevægelse til fordel for de aktionerende på pladserne. Det er indtil nu blev til flere demonstrationer på Rådhuspladsen i København og ugentlige møder for alle interesserede.

Indtil nu har vi diskuteret, hvordan den Europæiske bevægelse kan bringes til Danmark, og vi diskuterer løbende socialistiske og anarkistiske alternativer til kapitalismen.

JESPER JUUL MIKKELSEN OG METTE HERMANSEN

Opbrud i Enhedslisten?

De senere år har Enhedslistens top vist en stærkere og stærkere tendens til at løsrive sig fra den radikale græsrodstradition, som EL repræsenterer.

Eksempler var forsøget på at halvere afdelingernes kontingent-del og modviljen mod at opbygge dobbeltorganiseringen, som vil styrke partiets basis. Men der er også politiske paralleller.

Fx da HB-flertallet sidste år bad om grønt lys til et klart ja til finansloven, hvilket dog blev nedstemt på årsmødet.

Kulminationen på denne højredrejning så vi, da et stort flertal i ELs hoved-bestyrelse støttede Libyen-krigen. Derfor var der med spænding set frem til årsmødet, hvor Libyen var et hot punkt på dagsordenen.

Her fik HB-flertallet kun en kneben støtte til sin beretning med 149 stemmer mod mindretallets 136, medens 9 undlod.

Men det hører med til historien, at HB-flertallet havde bestemt, at sagen skulle afgøres ved en beretnings-afstemning, hvor der ikke kan stilles ændringsforslag. Derfor sagde de 149 både ja til at EL støttede aktionen, men også at EL senere trak sig.

Havde spørgsmålet været afgjort med en udtalelse, kunne man have stillet ændringsforslag, så man kunne have stemt om punkterne enkeltvis. Under alle omstændigheder var modstanden stor og flertallet lille, så det var et så kraftigt klip i øret til folketingsgruppen, som for en tid vil stoppe flirten med militære aktioner.

"Skal vi følge folketingsgruppens kurs, der blev nedstemt på det forrige årsmøde? Eller den linje, som årsmødet vedtog?"

Fighters & Lovers

Også i et andet spørgsmål blev partitoppen sat på plads, nemlig Fighters & Lo-vers.

Her var der et forslag om, at EL skulle støtte de terror-dømte – hvoraf nogle er Enhedslistemedlemmer – med et symbolsk beløb på 10.000 til dækning af sagsomkostningerne, som løber op omkring en mio.

Først modsatte HB-flertallet sig, at det overhovedet skulle behandles, hvilket blev klart nedstemt. Dernæst blev forslaget vedtaget lige så markant trods HB-flertallets stærke advarsler om al den dårlige presse det ville give.

Netop derfor var det så befriende, at det blev vedtaget, så vi én gang for alle kunne få afgjort, om der er hold i disse presse-trusler. Som det viste sig, gav det kun anledning til nogle små pip.

Et tredje punkt var, om EL skal markere en klarere socialistisk profil i valgkam-pen?

Det faldt rimeligt knebent med stemmerne 110-131, hvilket ikke er noget tilbage-slag, da EL i årevis har undladt dette. Mere bekymrende var nogle af argumenterne i debatten, som havde umiskendelige lighedstræk med de SF-argumenter, der førte til SFs ja til markedskapitalismen.

Hermed ikke sagt, at flertallet deler disse begrundelser, da en sådan SF-orienteret fløj kun udgør et lille mindretal. Men den står stærkt i dele af partiapparatet, der var hovedkræfterne i at modarbejde forslaget, som der heller ikke var megen debat om.

Men årsmødets beslutning om, at der i den kommende periode skal føres en grundig strategidebat giver mulighed for at råde bod på dette.

Denne debat giver også mulighed for et opgør med andre elementer i en tiltagende SF-isering af EL, hvor spin skal erstatte medlemsdebat, myten om at presse-"fortællinger" giver EL fremgang og troen på, at vi vinder troværdighed med signaler om ansvarlighed på systemets præmisser.

Må vise et klart venstrealternativ

EL ligger godt i målingerne, og gennembruddet kom, da EL var i solo-opposition mod pointsystemet.

Men også medlemsudviklingen er flot, og et udtryk for en venstredrejning blandt mange tidligere SF'ere og socialdemokrater.

Men EL befrugter ikke dette politiske opbrud ved at efterligne SF – men kun ved at vise et markant alternativ.

Efter et valg får vi sikkert en S-SF-regering, hvor finansloven bliver et centralt spørgsmål for EL: Nemlig om vi skal følge folketingsgruppens kurs, der blev nedstemt på det forrige årsmøde? Eller den linje, som årsmødet vedtog?

Hidtil har folketingsgruppen ikke udtalt sig om dette – men i løbet at det næste par måneder vil det fremkalde en åben debat. Udfaldet bliver afgjort af, i hvilket omfang det lykkes at aktivere partidemokratiet i denne.

HANS JØRGEN VAD
MEDLEM AF ELS HOVEDBESTYRELSE (HB)

Hvad er centrisme?

Dette mærkelige ord dækker over en organisation, der befinder sig imellem reform og revolution. Begrebet knytter sig især til den tyske socialistiske bevægelse i slutningen af og umiddelbart efter 1. verdenskrig.

I arbejderklassens historie har der tegnet sig to hovedtendenser: En reformistisk, der forsøger at forbedre forholdene for arbejderklassen inden for kapitalismens bestående rammer, og en revolutionær, der vil smadre den bestående orden og erstatte den med arbejdermagt.

I perioder med ideologisk opbrud (fx krige eller politiske og økonomiske kriser) kan der opstå centristiske organisationer – altså en tredje politisk tendens, der indeholder et bredt spektrum af ideer imellem reformisme og revolution.

Reformisternes forræderi

Den centristiske tendens opstod i Tyskland under 1. verdenskrigs vanvid. Presset af arbejderklassen, som ikke længere ønskede at være kanonføde for borgerskabets krig og i stedet begyndte at vende sig mod revolutionære ideer, stemte en række socialdemokrater imod nye krigsbevillinger, og blev i januar 1917 smidt ud af Socialdemokratiet (SPD).

De "uafhængige socialdemokrater" (USPD) var altså presset ud i modstand mod krigen. Men de ønskede ikke et egentligt opgør med de kapitalistiske kræfter, som drev krigen frem.

De stillede sig i en centrumpostion mellem SPDs reformisme og de revolutionære.

Ustabil

Centrismen blev et midlertidigt stoppested for mange arbejdere, der gerne ville socialisme, men troede på mange af deres tidligere ledere, mens de ikke havde tiltro til det svage Kommunistparti (KPD).

Centristiske masse-organisationer er i deres natur ustabile og vaklende. I hele perioden var USPD splittet mellem en højrefløj, der søgte mod SPDs parlamentarisme og en venstrefløj, der søgte revolutionære svar.

Typisk var højrefløjen stærkest i toppen af USPD og venstrefløjen i bunden. Når revolutionen gik fremad, gik USPD til venstre og omvendt.

Fra 1920 blev revolutionære organisationer samlet i Kommunistisk Internationale (Komintern). Og i USPD opstod diskussionen om, hvorvidt man skulle tilslutte sig – hvilket blev vedtaget på en kongres i oktober 1920.

Det splittede USPD. Et flertal (400.000) sluttede sig sammen med det unge KPD, mens lidt færre fortsatte som USPD. 2 år senere vendte resterne af USPD tilbage til SPD.

To slags kræfter

Centristiske organisationer bliver trukket til højre og venstre af klassekampen. Men de bliver også trukket af andre politiske kræfter.

Revolutioner udvikler sig aldrig jævnt og kun fremad. Der er også tilbageslag. Begge dele påvirkede USPD – og partiet kunne derfor ikke fungere som en kraft, der konsekvent skubbede på revolutionen.

I Tyskland var KPD ret lille. Men KPD var en del af en langt større international bevægelse for revolution organiseret i Komintern. Og det var dén politiske kraft, der i sidste instans trak flertallet i USPD over i KPD.

Det var altså på den ene side revolutionens udvikling og på den anden side det, at der eksisterede en revolutionær pol uden for USPD, der fik flertallet til at tilslutte sig revolutionspartiet KPD.

I dag

Centristiske masseorganisationer opstår kun i revolutionære situationer. Men mindre organisationer med et uklart fundament kan sagtens have centristiske træk uden for revolutionære perioder.

Det gælder fx for Enhedslisten. EL har et revolutionært principprogram. Mange medlemmer er revolutionære. Men ELs praksis handler mest om valg og folketing og meget lidt om at organisere antikapitalistisk modstand.

EL bliver trukket til højre og venstre af klassekampen. Men EL bliver aldrig som helhed en revolutionær organisation.

For at vinde de bedste dele af EL for konsekvent revolutionær politik er det nødvendigt at styrke opbygningen af en selvstændig revolutionær organisation.

ANDERS BÆK SIMONSEN
OG JØRN ANDERSEN

NATO's "humanitære bomber" dræber civile i Libyen

Krigen mod Libyen startede officielt for at afværge Gaddafis overgreb på civile og støtte oprørernes kamp.

Efter godt 3 måneders krig står det klart, at USA og NATO har ønsket at bombe sig til et regimeskifte i Libyen, som er venlig stemt overfor Vesten. Det Arabisk Forår er i sig selv en trussel mod vestlig kontrol og indflydelse i regionen.

USA og NATO kontrollerer nu "oprørerne" med våben og penge og har udvalgt loyale folk til en "overgangsregering". De tilsidesætter alle forsøg på forhandling og våbenhvile og optrapper bombningerne.

Bombningerne rammer selvfølgelig også civile og der kommer løbende rapporter om civile tab, især i Tripoli. Også oprørernes stillinger rammes af NATO's bomber.

Engelske militære ledere siger, at Royal Air Force er overbelastet af krigen. De mange bombetogter koster dyrt – langt ud over hvad, der var budgetteret. NATO forsøger at få flere med i krigen, men uden held. Alligevel forsøger Anders Fogh Rasmussen, som en anden Komisk Ali, at give indtryk af, at det går langsomt fremad i Libyen.

Danmark

I Danmark koster krigen 2 millioner kr. hver dag. Lene Espersen siger, at det er alle pengene værd. Og fra DF til SF anerkender man nu NATOs overgangsregering og fortsatte bombninger.

Holger K. Nielsen fra SF siger, at krigen skal fortsætte indtil jul. Jeppe Kofod fra S siger, NATO's bombninger holder sig fint inden for FN-mandatet, hvorfor også S støtter fortsat krig.

Kun Frank Aaen fra Enhedslisten siger fra, og opfordrer til at man starter forhandlinger om en våbenhvile og afventer et demokratisk valg, hvor libyerne selv vælger deres regering.

Trods krigspropagandaen er det kun 50 pct. af danskerne, som støtter krigen.

Endnu en krigsforbryder til Haag

I slutningen af maj blev den bosnisk-serbiske general Ratko Mladic arresteret. Snart vil han blive stillet for FN's særlige krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien (ICTY).

Den blev oprettet i 1993, kort tid efter at krigen i Jugoslavien havde afsløret omfattende etnisk udrensning og folkedrab.

Ratko Mladićer anklaget for at være ansvarlig for udryddelsen af 8.000 mænd fra byen Srebrenica, som var en af FN's "sikre zoner" i Bosnien.

Mord og drab på civile pga. etnicitet blev begået af alle parter i borgerkrigen, men det er næsten kun serbere der er blevet dømt.

Socialister har ikke noget til overs for folk, der organiserer vold og mord mod folk, der blot har en anden race eller nationalitet.

Men hvorfor skal disse forbrydere dømmes af organer nedsat af lande, som fx USA, der har endnu større forbrydelser på samvittigheden?

Hvorfor bliver Vestens allierede stort set aldrig dømt for lige så store eller værre krigsforbrydelser?

Hvis Mladic, Miloševićm.fl. var blevet dømt af de folk på Balkan, der led under opdelingen af Jugoslavien, ville vi have klappet i vore hænder.

Domstolen i Haag har ikke noget med retfærdighed at gøre. Den er desværre bare endnu et redskab til imperialistisk kontrol.

Den "humanitære intervention" i Jugoslavien

Jugoslaviens opløsning og borgerkrig er ofte forklaret som undertrykt etnisk had og serbernes ønske om at dominere hele Jugoslavien efter Titos død i 1980.

FN's fredsbevarende styrker kunne intet stille op. Kun NATOs "humanitære intervention" kunne redde civile og tvinge en våbenhvile igennem. Det startede med bombninger i Bosnien i 1993-95. Og det fortsatte med 78 dages bombninger af Serbien i 1999, angiveligt for at redde civile liv i Kosovo.

Fra krise til krig

USA og EU bærer et stort ansvar for Jugoslaviens opløsning og borgerkrig. Krisen startede mange år før borgerkrigen. Den økonomiske krise ramte Jugoslavien med stor kraft. Alligevel krævede USA og EU de udenlandske låneaftaler overholdt.

Alle jugoslaviske ledere lod arbejdere og studenter betale krisen, hvilket førte til protester og uro.

Så spillede forskellige ledere det etniske/nationalistiske kort. Slovenske og kroatiske ledere krævede at blive selvstændige, og serbiske ledere fratog mindretallene deres rettigheder. USA og EU spillede med og anerkendte og støttede Slovenien og Kroatien.

Samtidig fortsatte arbejdere og studenter deres protester mod de forringede levevilkår og mod den nationalistiske retorik. Jugoslaviens institutioner faldt sammen. Magten lå nu hos hærene og de paramilitære grupper, som voksede frem. Krigen startede i 1991 og sluttede med Dayton-aftalen i 1995.

Humanitære bomber

På ruinerne af et krigshærget Jugoslavien, kastede USA og NATO sig op som redningsmænd med de "humanitære bomber".

Begrebet "humanitær intervention" blev USA's og NATOs eksistensberettigelse efter "den kolde krigs" afslutning. En variation over samme tema er blevet brugt siden – sidst i krigen mod Libyen.

Først bliver vi stillet overfor en trussel og rapporter om overgreb. Dernæst bliver fjenden dehumaniseret – dvs. mindre menneskelig og helt forskellig fra én selv. Til sidst bliver al forhandling umulig. Konfliktløsning uden vold forkastes kategorisk.

Den "humanitære intervention" i Jugoslavien trækkes nu frem som den positive erfaring. Den var blot en "bombekampagne" – ikke en rigtig krig som i Irak og Afghanistan. Den går kun ud over fjenden – ikke egne soldater.

Ser man på Bosnien og Kosovo i dag er resultatet etnisk opdeling, økonomisk stagnation og håbløshed.

Det haster med at få stoppet krigen i Libyen og få de danske F-16 fly hjem.

LENE JUNKER

Nej Til Krigs landskonference

Nej Til Krigs landskonference 28. maj samlede cirka 40 krigsmodstanderne. Det lykkedes at tiltrække nye yngre kræfter fra IS/U, SUF og KP. Forsamlingen havde et ønske om at styrke krigsmodstanden, men der var meget få konkrete forslag og ideer til, hvordan vi kommer fremad som bevægelse.

Det politiske indhold på konferencen var rigtigt godt og af høj kvalitet. Der var oplæg om den militaristiske udenrigspolitik, Afghanistan-krigen, Libyen-krigen og Det Arabiske Forår. Disse oplæg medførte nogle diskussioner om karakteren af oprøret i Mellemøsten, samt hvor meget tiltro vi skal have til FN-systemet.

Herunder kan du se de kommende aktiviteter i Nej Til Krig:

- Der forberedes en fælles aktion med Fredsvagten, Stop Krigen mod Libyen m.fl. på flagdagen 5. september.
- NTK deltager på Fredsfestivalen med bod og workshop 10. september.
- NTK inviterer til en "markering" af 7. oktober – 10-året for Afghanistan-krigens start.

Nej Til Krig udgiver et klistermærke med teksten "Nej Til Krig - F 16 hjem fra Libyen - brug pengene på jobs og velfærd".
Følg med på www.nejtilkrig.dk

Obamas krig i Afghanistan

Den 22. juni meddelte Obama, at USA vil trække 10.000 soldater ud af Afghanistan inden udgangen af året og yderligere 23.000 i efteråret 2012.

Men det efterlader stadig flere USA-soldater i Afghanistan, end da Obama kom til magten – omkring 70.000 – ud over tusindvis af "contractors".

Obama søger at give indtryk af, at Afghanistan-krigen er under afvikling. Sandheden er, at det er en krig de ikke kan vinde.

Hvert eneste år siden 2006 er antallet af dræbte USA-soldater steget år for år. Det samme gælder for hele krigs-koalitionen. Siden krigens start i 2001 er i alt 2548 koalitons-soldater dræbt i Afghanistan ifølge icasualties.org og titusinder er sårede.

Antallet af dræbte og sårede afghanere er endnu højere.

Velfærd – ikke krig

I USA har "U.S. Conference of Mayors" – borgmestre for byer med over 30.000 indbyggere – i juni vedtaget en udtalelse, som kræver, at USA's kongres skal stoppe finansieringen af krigene i Irak og Afghanistan i stedet for at skære ned på velfærd.

7. november har Afghanistan-krigen varet i 10 år. Det er USA's hidtil længste krig.

Lad os bruge dagen til at kræve alle udenlandske tropper ud af Afghanistan.

DYSTRE KLIMA-PROGNOSER

I 2010 blev 30,6 gigaton CO2 ledt ud i Jordens atmosfære, de største CO2-udledninger nogensinde og en drastisk stigning i forhold til foregående år.

Det er stadig de vestlige lande, der har den største udledning på samvittigheden, med en omtrent dobbelt så høj udledning pr. indbygger sammenlignet med vækstlande som Kina og Indien.

Det viser nye udregninger fra det Internationale Energi Agentur (IEA), der ydermere påpeger, at 80 pct. af udledningerne i fremskrivninger frem mod 2020 er låst fast i anlæg, som allerede er i funktion eller under konstruktion.

Ifølge IEA's egne eksperter viser tallene, at det bliver ekstremt svært at holde en temperaturstigning under 2 grader, som var målet efter topmødet i Cancun i 2010.

Hvis udviklingen fortsætter er der tværtimod anseelig risiko for, at vi når en samlet temperaturstigning på 4 grader.

Klimaøkonom Lord Stern udtaler til Politiken, at "en sådan opvarmning ville forstyrre livet og levebrødet for flere hundrede millioner mennesker over hele kloden, og det vil føre til omfattende masseudvandringer og konflikter".

Ifølge IEA kan vi stadig nå at undgå dette scenario, hvis vi handler hurtigt og beslutsomt. Alligevel viste endnu et håbløst klima-møde i Bonn for få uger siden, at hurtig og beslutsom handling næppe bliver et resultat af en international, bindende FN-aftale.

......................AF MARIE JÆGER

Tyskere imod atomkraft

Atomkraft er sikkert, forholdsvis sikkert, men ikke sikkert nok til at det enorme ødelæggelsespotentiale, et uheld har, kan opvejes. Ligeledes gør det uløste affaldsproblem, at forsættelsen af atomkraft er uholdbar.

Den tyske regering, med CDU og Angela Merkel i spidsen, besluttede for nylig at afvikle tysk atomkraft inden 2022. Dette er et skift i den tyske regerings ellers atomkraftvenlige politik. "Der Atomausstieg", som afviklingen hedder i folkemunde, er gammel vin på nye flasker.

Tilbage i 1998, hvor partiet de Grønne kom med i Schröders socialdemokratiske regering, fik de dengang presset igennem, at Tyskland skulle være fri for atomenergi og satse på grøn energi. Tidshorisonten hed 2018, men da Merkel blev kansler i 2006, ændredes politikken. Det blev i 2010 besluttet at udskyde lukningen af landets nyere atomkraftværker på ubestemt tid.

Udskydelsen blev generelt accepteret i befolkningen. Selv om Tyskland har en lang tradition for kraftig modstand mod atomkraft, nød branchen godt af at være et CO2-frit alternativ til fossil energi. I denne proces skal atomkraftlobbyen, som både er magtfuld og kapitalstærk, tilskrives en stor rolle. De har spillet den afgørende rolle i udskydelsen af "Atomausstieg".

Wake-up call

Katastrofen på Fukushima-værket i Japan understregede endnu en gang, hvor destruktivt et atomuheld kan være. Uheldet var ikke under kontrol på noget tidspunkt, og de japanske myndigheder kunne blot se på og håbe på, at en nedsmeltning ikke ville finde sted.

Katastrofen styrkede anti-atomkraft-bevægelsen. Der kom massive mobiliseringer med demonstrationer på over hundredtusinde deltagere i 21 forskellige byer og en lang række andre aktioner.

Derudover oplevede De Grønne til flere delstatsvalg en utroligt stærk fremgang. I Baden-Württemberg, en af de største tyske delstater, fik de endda ministerpræsident-posten, som det konservative CDU har haft i 60 år.

Tilsammen fik det magtbalancen til at tippe. Regeringen så sig nødsaget til at opfylde befolkningens krav om et atomfrit Tyskland.

Hvem har vundet over hvem?

Det var atomlobbyen, som fik udskudt "Atomausstieg", og det er dem, som befolkningens protester har overdøvet.

Dette er absolut en positiv udvikling, men man skal huske på, at beslutningen kan ændres, indtil det sidste atomkraftværk er lukket ned. Vedholdende pres er ligeledes nødvendigt for at atomkraften ikke erstattes af fossilenergi, men i stedet satses på vedvarende energi.

ROBERT LANGE

Fracking og jagten på den sidste olie

Nogen havde måske håbet, at stigende oliepriser og katastrofen på atomkraftværket Fukushima ville føre til langt større satsning på ren, vedvarende energi.

Men en relativt ny metode til udvinding af skifer-gas, og opdagelsen af enorme mængder skifer-gas i fx USA og Kina, mindsker den vedvarende energis chancer for at få en dominerende rolle i verdens fremtidige energiforsyning.

Skifer-gas er en naturgas, der udvindes gennem en metode, der kaldes hydraulisk frakturering – på engelsk forkortet fracking.

Fracking handler om at pumpe meget store mængder af en blanding af vand og kemikalier ned i undergrunden. Vandpresset forårsager sprækker i skifermaterialet, som derved afgiver gas, der siver op mod overfladen.

Metoden har været anvendt i USA i flere år, men også Kina og lande i Europa har taget initiativ til at anvende metoden. Særligt olieselskaber har interesse i skifer-gas og har udført massivt lobby-arbejde i EU og USA for at promovere skifer-gas som en grøn energi-form, der angiveligt er langt billigere end vedvarende energi.

Filmen Gasland viser bl.a., hvordan gas siver ud i grundvandet i så store mængder, at naboer til boringerne kan tænde ild til deres vandhaner. Filmen kan varmt anbefales – se mere på gaslandthemovie.com

I Danmark er tre selskaber aktuelt i gang med at undersøge mulighederne i den danske undergrund. Det sker i Nordjylland, i Nordsjælland og ved Køge, ifølge bladet Ingeniøren.

I USA har gas-industrien formået at blive undtaget for miljømæssige restriktioner, som beskytter vand og luft mod overdrevet forurening.

Giftig fracking

Udvindingen af skifer-gas er imidlertid et højst risikofyldt foretagende, som dokumentarfilmen GasLand af Josh Fox fra 2010 viser. Ved de boringer, som filmen viser, er der meget lidt kontrol over, hvor de over 596 forskellige kemikalier, der indgår i udvindingen, ender efter brug.

Kun halvdelen af de enorme mængder kemikalie-mættet vand, der køres til boringerne i store lastbiler, transporteres efterfølgende væk fra boringerne.

Resten forbliver i området omkring boringerne, siver ned i grundvandet, forurener luften og ødelægger fuldstændigt naturen i området. Beboere i områder omkring boringerne kan sætte ild til vand fra vandhanen, vandet er misfarvet, eller smager og lugter af kemikalier, som med garanti ikke bør findes i drikkevand.

Mange har alvorlige helbredsproblemer efter forbrug af det forurenede vand, og boringerne kan have konsekvenser for hundredtusinder af mennesker, idet de forurenede vandforsyninger forsyner meget store områder.

Alvorlig drivhuseffekt

Hvad angår den globale opvarmning er skifer-gas-udviklingen heller ikke just noget mirakel.

Fracking-processen leder nemlig betydelige mængder metan ud i atmosfæren, hvilket på kortere sigt har langt større drivhus-effekt end CO2. Dertil kommer den CO2, som frigives, når gas forbrændes. Alt i alt er der tale om en energiform, der har 20 pct. større drivhuseffekt end kul.

Ydermere går enhver investering i skifer-gas alt andet lige fra ressourcer, der burde være investeret i ren, vedvarende energi. Det kan på den baggrund undre, hvordan skifer-gas kan promoveres som grøn energi.

Fracking er blot det seneste eksempel på, hvordan olieselskaber går til yderligheder for at tjene penge i jagten på de svindende fossile brændstoffer. Dybhavsboringer som den, der i 2010 førte til BP-oliespilds-katastrofen i Den mexicanske Golf i 2010, er et andet. Udvindingen af olie fra tjæresand i fx Canada er et tredje.

Alle eksempler viser med al tydelighed, at CO2-reduktionsmål ikke bør overlades til markedskræfterne. Når det alligevel sker, har det enorme omkostninger for både mennesker og miljø.

MARIE JÆGER

Zeitgeit: Moving forward

Zeitgeist – Moving Forward er den nyeste og tredje film i rækken af instruktøren Peter Joseph.

De foregående film Zeigeist – The Movie fra 2007 og Addendum fra 2008 reflekterede kritisk omkring emner som religionens opståen og rolle i samfundet som middel til at opnå social kontrol, samt angrebet på World Trade Center, hvor der sattes spørgsmålstegn ved den officielle historie.

Centralt for de to første film var desuden det monetære system, dets opståen og funktion, og måden hvorpå ny værdi bliver skabt gennem låneoptagning og inflation.

Arv og miljø

Den nyeste film, som udkom i starten af 2011, indledes med en diskussion omkring ”arv og miljø” og menneskelig adfærd. Afsnittet kredser om emner som hvorvidt mennesker er biologisk forudbestemte til at handle på bestemte måder f.eks. i forbindelse med vold.

Filmen præsenterer en række forskere inden for psykologi, psykiatri og sociologi, der stiller sig kritiske overfor biologiske forklaringsmodeller og påstanden om, at mennesker per definition er konkurrenceprægede.

Filmen advarer om, at man ved at godtage sådanne forklaringer negligerer sociale faktorer og derved let kan komme til at afvise socialt forebyggende arbejde. Eller arbejde, der tager udgangspunkt i at ændre de sociale omstændigheder, som mennesker befinder sig under.

Liberalistisk økonomi

Filmen går derefter videre til at kritisere liberalistisk økonomisk teori, der netop er baseret på ideer om menneskelig natur og naturlige sociale hierarkier.

Det er filmens påstand, at det økonomiske system, fordi det i højere og højere grad baserer sig på finanskapital, bevæger sig væk fra det, der er den virkelige værdi; nemlig den menneskelige interaktion og produktion.

Ligeledes kritiseres økonomiske indikatorer som BNP og forbrugerprisindeks for ikke at sige noget om befolkningens reelle tilstand. Udbud og efterspørgsel kritiseres for ikke at sige noget om menneskers reelle behov.

Endelig behandler filmen det kapitalistiske systems indre modsætninger. Det pointeres, at der inden for systemets logik ikke vil være muligt at skabe en bæredygtig og miljømæssig sund økonomi, da dette vil underminere selve det kapitalistiske system. Et system, der bygger på hele tiden at øge forbruget og udskiftningen af varer gennem reklameskabte behov.

I den afsluttende del, argumenter filmen for at afskaffe det kapitalistiske system og erstatte det med et resursebaseret system. Der argumenteres for, at der er resurser og teknologisk kunnen tilstede for at imødekomme de reelle behov for alle verdens mennesker.

Antikapitalisme

Generelt er filmens stærke side den antikapitalistiske argumentation, som filmene fremsætter. Den er således et godt supplement til kapitalismekritikken.

Omvendt formår filmene ikke i tilstrækkelig grad at opstille et sammenhængende program for, hvordan vi som almindelige mennesker skal ændre disse forhold.

Ligeledes fokuserer filmen på det monetære system og de systemiske fejl, som er indboet i systemet. Men den mangler en mere grundlæggende og dybdegående diskussion af de ejer- og produktionsforhold, som er basis for det kapitalistiske system.

Begge disse er grundlæggende diskussioner, hvor marxismen kan bidrage til en øget forståelse af det kapitalistiske system – og ikke mindst hvordan vi bedst bekæmper det.

RASMUS HOLMEGAARD

International Socialism 130

International Socialism er teoretisk kvartals-tidsskrift for Socialist Workers Party (UK).

Nr. 130 (foråret 2011) er præget af både revolutionerne i Tunesien og Egypten samt de omfattende studenterprotester i Storbritannien.

Et par artikler ”på kanten” af de to temaer kan anbefales.

Jonny Jones om Sociale medier og sociale bevægelser undgår den typiske faldgrube: Enten at afskrive eller lovprise sociale mediers rolle i oprør verden over.

Keith Flett’s I love the sound of breaking glass henviser til, da en studenterdemonstration i London i efteråret brød ind i det konservative parti-hovedkvarter. Artiklen gennemgår en række ”optøjer” i London fra 1760 til i dag.

Alle artikler kan læses på isj.org.uk.
International Socialism 130 // 223 sider // 60 kr. hos modstand.org

Graffitien og retten til byen

Nørrebro Station i København. Her er altid liv; alle slags mennesker, forskellige sprog, forskellige kulturer. Murene er dækket af graffiti; hovedsageligt tags, men også mere raffinerede throw-ups og pieces.

En hurtig rundspørge blandt tilfældige forbipasserende vedrørende spørgsmålet: ”Hvad er din holdning til graffiti i København?” giver et indtryk af, at folk generelt sætter pris på de større, veludførte værker, men mener tags er grimme.

Diskussionen om graffiti rækker imidlertid udover spørgsmålet om æstetik – den rammer et helt centralt spørgsmål om retten til byen og til det offentlige rum.

”Retten til byen er meget mere end en individuel adgang til urbane ressourcer; det er en ret til at skabe os selv ved at skabe byen”. Således skriver den marxistiske samfundsgeograf, David Harvey, om retten til byen.

Han beskriver, hvordan det primært er kapitalistiske dynamikker, som bestemmer byens fysiske fremtræden; hvordan merværdi investeres i urbane projekter, som former borgernes arbejdsliv og forbrugsmønstre med henblik på at undgå økonomisk stagnation.

Kampen om byen

Gennem historien har der også været flere folkelige forsøg på at tage byrummet tilbage; heriblandt Pariserkommunen, hvor parisiske arbejdere besatte Paris efter Napoleon Bonaparte og hans arkitekt, Haussmann, i midten af 1800-tallet havde gennemført en radikal omstrukturering og nytænkning af byen.

I en dansk sammenhæng kan nævnes Ungdomshuset og Christiania som eksempler på mere aktuelle kampe om byens rum. Begge eksempler associeres også med graffitien og viser dermed, hvordan graffitien kan indgå i kampen for retten til at præge byens rum.

Graffitimiljøet (hvis man overhovedet kan definere et sådant) i København er imidlertid præget af stor diversitet og mange graffiti-malere anser deres praksis som apolitisk. Men uanset om graffitien er relateret til politiske spørgsmål eller ej, sætter den i praksis et præg på byens rum, som undgår kapitalens kontrol.

Juridisk set er retten til at præge byrummet nu i vid udstrækning et spørgsmål om kapital, og resultatet er, at kommercielle reklamer eller diskriminerende plakater fra Dansk Folkeparti er massivt til stede i byrummet – tør man kalde det vandalisme?

Hvem ejer det offentlige rum?

I diskussionen om graffiti bliver distinktionen mellem privat og offentlig ejendom desuden relevant. Mange graffiti-malere tager forbehold for denne distinktion og undgår så vidt muligt at krænke folks private ejendom ved at male på den.

Derimod bliver det offentlige rum brugt som et middel til at udtrykke sig kreativt, som en mulighed for at se sig selv reflekteret i det samfund man lever i.

Ud fra en demokratisk betragtning er dette naturligvis ikke en uproblematisk brug af det offentlige rum, da mange udenfor graffiti-miljøet er generet af graffiti-praksissen. Graffitien understreger derved retten til at sætte et direkte præg på det offentlige rum og aktualiserer samtidig spørgsmålet om, hvordan indretningen af det offentlige rum indrettes efter reelt demokratiske principper.

MARIE JÆGER

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME
I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE
...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ
...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE
Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Mødeplaner

IS/U København

Sommerprogram

Hver anden torsdag er der studiekredsmøder – én for begyndere og én for viderekomne. De andre torsdage er der ordinære møder.
Studiekredsmøder: 14. juli, 28. juli og 11. august

Afdelingsmøder

7. juli: Rapport fra internationalt møde i IS-tendensen

21. juli: Kampen om uddannelserne

4. aug.: Euro-krisen og CSC-strejken

Kontakt Jesper, 61683616, eller isu@socialister.dk for info om sted for sommermøderne – samt info om læsestof til studiekredsmøderne.

Offentligt møde
Kampen om Palæstina – øjenvidneberetninger og debat
Mødet foregår torsdag 18. august kl. 19 på Støberiet, Blågårds Plads, Nørrebro

IS/U Århus
Møderne foregår kl. 19.30 på Trøjborg beboerhus, Tordenskjoldsgade 31 o.g.

12. juli: Socialister og terrorisme

26. juli: Hvem var Leon Trotskij?

IS/U Odense
Møderne foregår kl. 19.00 på Ungdomshuset, Nørregade 60

6. juli: Modstand mod krisen i Europa

13. juli: Er menneskets natur en hindring for socialisme?

20. juli: Libyen-krigen 4 måneder efter

27. juli: Socialistisk Arbejderavis eller Facebook?

3. august: Krav og forventninger til en S-SF-regering

10. august: Kampen om uddannelserne

DE RIGE ER BLEVET RIGERE

Hvert år udgiver Capgemini og Merrill Lynch World Wealth Report. I rapporten undersøges både de rige, der har over en million dollars, og de ultra-rige, der har over 30 millioner dollars (fast ejendom er ikke talt med). I deres nye rapport opgør de tallene for 2010.

Verdens rigdomme er blevet mere koncentrerede

- 1 pct. af verdens befolkning ejer mere end 40 pct. af al formue.
- I 2010 ejede de rige og ultrarige tilsammen 42.700 milliarder dollars. Det overgår før-krise tallet på 40.700 milliarder dollars (2007).

I 2010 var der 10,9 millioner dollarmillionærer. Det overgår før-krise-rekorden på 10,1 millioner.

- De ultrarige er blevet 10 pct. flere, og deres formue er vokset 11,5 pct.
- De ultrarige udgør mindre end 0,9 pct. af dollarmillionærerne, men ejer 36 pct. af deres totale formue.
- 0,8 pct. af danskerne er dollarmillionærer.

Hvad bruger dollarmillionærerne deres penge på?
- Luksus-samlerobjekter: 29 pct.
- Kunst: 22 pct.
- Smykker, ædelstene og ure: 22 pct.
- Andre samlerobjekter: 15 pct.
- Sportsinvesteringer: 8 pct.
- Diverse (bl.a. medlemskaber, rejser): 5 pct.

9 UD AF 10 KOMMUNER SKAL SKÆRE NED I 2012

FTF har lavet en rundspørge blandt kommunaldirektører om kommunernes økonomi i 2012. Ni ud af ti kommuner regner med at skære ned for at overholde regeringens krav om nulvækst.

42 pct. af kommunerne regner med at de bliver nødt til at fyre ansatte. Kun hver fjerde kommune regner ikke med, at besparelserne kommer til at betyde serviceforringelser for borgerne. 25 pct. regner med at skære ned på alle områder.

De planlagte besparelser for 2012 kommer efter en række andre store besparelser, der har været gennem de senere år.

Ifølge Kommunernes Landsforening har kommunerne nedlagt 14.000 fuldtidsstillinger bare det seneste år.

I 2010 varslede 70 pct. af alle kommuner besparelser i 2011 for i alt 4 milliarder kroner, og 44 pct. af kommunerne måtte genåbne budgetterne for 2010 for at finde besparelser for en milliard kroner mere.

Nedskæringerne og fyringerne i det kommunale vil ifølge FTF's undersøgelse bl.a. komme til at gå ud over børne-, ældre- og skoleområdet og indsatsen for udsatte børn, unge og handicappede.

CHRISTINE BERGEN

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til:* ISU, Postboks 522, 1505 København V *tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

DANMARK OG KRISEN – TO VIRKELIGHEDER

Selv om man skulle tro, at finanskrisen har barberet de riges formuer betydeligt, fordi dele af den var bundet i aktier, så er det ingenlunde tilfældet.

Dansk økonomi er i krise. Bruttonationalproduktet er faldet med 0,2 og 0,5 pct. de seneste kvartaler. Så er man i krise ifølge borgerlig økonomisk teori. Det afviser regeringen. Men hvad er det så?

Hvis du spørger de arbejdsløse om Danmark er i krise, så er de ikke i tvivl. Der er nemlig ingen job at søge på for langt de fleste. Hvis du ser på tal for vækst, produktivitet, investeringer, inflation og ordretilgang, så er Danmark i krise.

Men spørger du regering, bankerne og Dansk Industri så er der ingen krise. I medierne gentager de at der ikke er tale om krise og at det hele ser lyst ud. De snakker i stedet om et lille dyk og gældsproblemerne i Eurolandene, i særdeleshed Grækenland. Hvorfor ser de så forskelligt på den danske økonomis tilstand?

Krisen for menigmand

De danske arbejdere mærker krisen hver eneste dag. Da finanskrisen slog igennem for fuldt blus betød det massefyringer. Byggesektoren gik helt i stå, de multinationale outsourcede job til 3. verdenslande, de små og mellemstore virksomheder strammede omkostningerne, og det betød også fyringer. Det offentlige har færre ansatte og erstattet mange 3F-jobs med tvangsaktiverede.

Arbejdsgiverne, både de private og offentlige, har brugt krisen til at angribe lønninger og goder offensivt. Helt i tråd med hvad de har gjort i resten af verden har de krævet lønnedgang, øget arbejdstid, færre personalegoder og øget produktivitet.

Det har givet sig udslag i de dårligste overenskomster siden 1970'erne, hvor lønnen enten står helt stille eller stiger så lidt, at inflationen langt overstiger det. Lønstigningerne ude på landets arbejdspladser er i dag så lave, at der er tale om et markant reallønsfald.

Med en inflation på 3,1 procent om året og lønstigninger på 0-2 pct. mærkes det for en almindelig dansk lønmodtagerfamilie. Når inflationen først og fremmest slår igennem på dagligvarerne, som en konsekvens af den globale fødevarespekulation, så må der spares andre steder. Og det går ud over ferier, flytninger, børnene osv.

Arbejdsløsheden fremhæves af politikerne som en af Europas laveste. Og på papiret ser det fint ud med en arbejdsløshed på under 5 pct. Men det dækker over nogle andre realiteter. Dels er en masse arbejdsløse trukket ud af statistikerne, fordi de er tvangsaktiverede som billig arbejdskraft i kommunerne. Dels syner tallet af mindre, fordi det samlede antal arbejdspladser i Danmark er faldet, og dermed ser beskæftigelsen procentuelt bedre ud.

Samtidig er ungdomsarbejdsløsheden eksploderet. Der mangler næsten 10.000 praktikpladser. Af unge fra de videregående uddannelser, uanset om de er biologer eller pædagoger, kan op mod halvdelen ikke få arbejde, når de færdiguddannede. En meget stor gruppe unge er skjult arbejdsløse, fordi de er tvangsplaceret i ungdomsuddannelser, som ikke giver dem hverken kompetencer eller job, men kunstigt holder statistikken nede og regeringens målsætning om, at 95 pct. af alle unge skal have en kompetencegivende uddannelse, oppe. Spørg de unge selv om de oplever, at det er nemt.

Oveni dette rammer de store angreb på velfærden lønmodtagerne ensidigt hårdt: Halvering af dagpengeperioden, den kommende ødelæggelse af efterlønnen og de mange offentlige besparelser på skoler/daginstitutioner/hospitaler. Det er også arbejderklassens mest udsatte, som rammes af stramninger i kontanthjælp, sygedagpenge, lavere børnetilskud. Så de kontante økonomiske tab er store for den gennemsnitlige arbejderfamilie.

De rige lider ingen nød

Det er ingen hemmelighed, at under den borgerlige regerings 10 år er der sket en markant omfordeling til fordel for de 20 pct. bedst stillede og i særdeleshed den rigeste 1 pct. Fjernelsen af formueskatten, skattestoppet og ikke mindst større lønninger/afkast har gjort Danmarks rigeste enormt velhavende.

Selv om man skulle tro, at finanskrisen har barberet deres formuer betydeligt, fordi dele af den var bundet i aktier, så er det ingenlunde tilfældet. Verdens ultra-rigeste 100.000 mænd (og nogle kvinder) sidder tilsammen på 40 pct. af klodens samlede formue. Og den formue er i dag større end lige før finanskrisen, viser en ny rapport fra det globale firma Merrill Lynch.

Også i Danmark går det godt for de rige. Samme undersøgelse viser, at antallet af dollarmillionærer er vokset fra 36.000 til 44.500 på blot et år. De udgør 0,8 pct. af befolkningen og kan takke regeringen for den personlige gevinst, fx har den rigeste procent fået næsten 90.000 kr. i personlige skattelettelser.

Naturligvis er de rige nervøse for værdien af deres aktier. Og de som vil sælge deres virksomheder ønsker den maksimale værdinotering. Og for de store i dansk erhvervsliv, så er den indenlandske krise ikke så alvorlig, fordi de multinationale som Mærsk, Danfoss, Carlsberg m.fl. alle tjener langt over 90 pct. af deres penge i udlandet. Og da der er vækst i såvel nære lande som Tyskland, Sverige og dele af Europa samt i Asien, så er det dér de afstemmer deres forventninger.

JAKOB NERUP

DANMARK OG EUROKRISEN

Grækenland er meget tæt på statsbankerot. Den græske regering har fået yderligere en frist gennem flere lån, men alle bankerne og de europæiske landes regeringer forlanger en chokkur. De vil sikre at deres penge også kommer igen med profit. Derfor skal den græske arbejderklasse betale gennem lønnedgang, pensionsbesparelser, enorme offentlige nedskæringer og et kæmpe privatiseringsprogram af statslige bygninger og virksomheder. Alt imens de rige grækere, som har skabt krisen ved at undlade og betale skat og svindle staten, slipper af krogen.

Konsekvenserne af en statsbankerot kender ingen. På overfladen kan det se ud som om at tabene kan begrænses og inddæmmes. Men det virkelige problem er ikke alene de banker som taber direkte. Det virkelige problem er, at bankerne har solgt risikoen videre i form af forsikringer på de græske statsobligationer, som de har spekuleret i. Og hvem der rammes og hvilke andre finansielle produkter disse forsikringer er vævet ind i kendes ikke. Derfor frygter mange analytikere, der ikke er knyttet til bankerne, at finansmarkedet atter en gang bryder sammen, i hvert fald inden for Eurozonen, og det betyder i praksis hele EU.

Vælter Grækenlands økonomiske korthus, så følger Irland, Portugal og Spanien snart efter. Og så sprænges det europæiske økonomiske samarbejde. Tyskland, Frankrig og Storbritannien har tilkendegivet, at de først og frem mest vil sikre deres egen kapital, hvis det bliver alvor.

I Danmark er det kun Jyske Bank som har ½ milliard i klemme. Men på de europæiske lister over banker med mulige finansielle problemer ligger de store danske banker med Danske Bank i spidsen. De er ikke polstrede til en ny stor krise og kan som sådan kun atter en gang håbe på at politikerne synes de skal bruge lønmodtagernes skattekroner til at sikre dem.

Europas regeringer og erhvervsfolk har meldt klart ud. Krisen i Grækenland og alle andre steder kan kun løses ved voldsomme angreb på lønnen, massive offentlige besparelser og enorme privatiseringsprogrammer. Spørgsmålet er i hvilken grad den europæiske arbejderklasse vil acceptere det og dermed vise en solidarisk vej ud af krisen.

FAKTA OM DANSK ØKONOMI

De offentlige investeringer faldt med 20 pct. i første kvartal 2011 og det offentlige forbrug med 0,8 pct.

- De sidste to kvartaler faldt industriens investeringer med 23,5 pct. og 11,0 pct.
- Maskininvesteringerne er på det laveste niveau siden 1980.
- Der er blevet 179.000 færre arbejdspladser siden 2009.
- Inflationen er på 3,1 pct.
- BNP (BruttoNationalProduktet) faldt med 2,0 pct. i sidste kvartal ifølge The Economist.
- BNP forventes kun at stige med 1,4 pct. i 2011 og 1,0 pct. i 2012 ifølge Politiken/Handelsbanken.

Hey SF, hvordan synes I selv det går?

Den 24. juni stemte SF sammen med Socialdemokraterne for endnu en VKO-stramning af udlændingepolitikken: Søren Pinds "skærpede udvisningsregler". Men flere SF'ere havde på forhånd bedt om at være "fraværende" ved afstemningen.

En af de fraværende var Pernille Frahm, som 10 dage tidligere på sin Facebook havde skrevet, at "jeg tror der er nogen, der savner lidt kant fra SF". Dagen efter efterlyste en anden fraværende, Anne Grethe Holmsgaard, i Information "mere selvstændige holdninger".

De to har ret i, at det er svært at se "kant" eller "selvstændige holdninger" fra SF, som (ligesom S) ikke vil udfordre VKOs fremmedfjendske politik.

Men hvor er så "kanten" hos det SF-mindretal, som hellere vil være "fraværende" end åbent stemme imod VKOs udlændinge-stramninger?

Fri hash – host, nå nej

En uge før udvisnings-afstemningen opgav SF sin mangeårige holdning om, at hash skal afkriminaliseres.

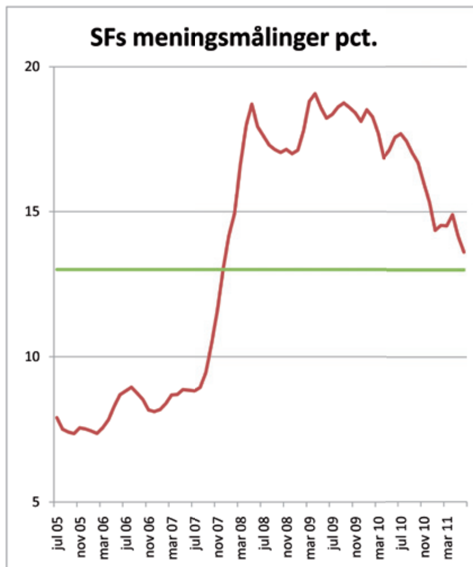
Det havde SF ellers vedtaget på sit landsmøde I 1997. Og så sent som i december 2007 sagde Villy Søvndal, at SF ville afkriminalisere hashen.

Men nu er SF "kommet i tvivl", hvis man skal tro retspolitisk ordfører Karina Lorentzen: "Vi har ikke længere en fast holdning, før en kommission har set på problemet," siger hun til Information.

En "kommission" bruger man, når man vil udskyde at tage stilling til et problem. I mellemtiden fortsætter kriminaliseringen og sammenblandingen af hash med hårde stoffer.

Har SF en politik?

Listen over SF's opgivelse af egen politik er efterhånden alenlang – bl.a.:

SF mere end fordoblede sin tilslutning efter velfærds-protesterne i 2006-7 og fik 13 pct. af stemmerne ved valget i 2007. Siden har de tabt det meste igen. (Den vandrette streg er valgresultatet fra 2007.)

- Som en del af "Fair løsning" har SF tiltrådt "velfærds-forliget", som allerede før VKORs efterlønsaftale betød senere pensionsalder
- SF er en del af et forsvarsforlig, der betyder støtte til krigen i Afghanistan og "modernisering" af militæret
- Det berygtede pointsystem, som klassedeler indvandrere og lukker de fattige ude

For ikke at nævne 12 minutters ekstra arbejdstid, mere politi mod de fattige, deltagelsen i den evige muslimhetz osv. osv.

Så der var kun få, der undrede sig, da SF inviterede Novozymes, en af Danmarks større hi-tech multinationale, til at tale på deres landsmøde i 2010.

Eller da det kom frem, at Ole Sohn i dybeste hemmelighed har holdt møder med topchefer fra fx Falck, ISS, Symbion, Tryg, NKT, IBM, Mærsk og Coloplast.

Flytte stemmer eller flytte holdninger?

SF har nu i meningsmålingerne mistet næsten alle de godt 200.000 vælgere, de vandt efter valget i 2007.

Selv om vi kan glæde os over, at en del af dem går til Enhedslisten, så er der desværre dobbelt så mange, der går til højre.

SF-toppen synes tilsyneladende, at det er vigtigere at flytte stemmer end at flytte vælgernes holdninger.

Men det er et enormt svigt over for de mange tusinder, der siden 2007 er strømmet til SF. De gik til SF, fordi de her så en chance for et opgør med VKOs nedskæringer og krigspolitik.

SF'ere som Pernille Frahm, der "savner lidt kant fra SF", kommer desværre nok til at vente længe.

Jo tættere vi kommer valget, jo mindre kant. Og i en S-SF-regering vil det være SF, der kommer til at stå med ansvaret for – borgerlig – krisepolitik.

SF ser ud til at være helt ude af stand til at lære af sin egen historie. Både efter "det røde kabinet" i 1966-67 og efter "Nej'et" til Maastricht-traktaten 1992 gik SF ind og tog ansvaret for elitens politik.

Begge gange blev SF straffet af vælgerne. Og begge gange tog det mere end 15 år, inden SF igen genvandt det tabte. Skal det ske igen?

JØRN ANDERSEN

Den skjulte arbejdsløshed

Hvorfor skjuler staten den reelle arbejdsløshed?

Jo, danske politikere og socialstatens forkæmpere har en interesse i at skjule sandheden og feje den reelle arbejdsløshed ind under gulvtæppet.

Så kan Danmark rejse rundt i verden og spille Karl Smart og prale af verdens næstmindste arbejdsløshed og af den danske model med høje dagpenge og høje skatter. Og vi kan se tv-avisens ansatte ryste på hovedet over den høje ledighed i fx Spanien.

Opgørelsesmetoden

Men det giver jo ikke mening at sammenligne tal på tværs af grænser, når opgørelsesmetoden er forskellig.

Det er en kendt sag at Nyrup i 90'erne skjulte problemerne med ledigheden, som han ikke løste, ved at smide folk på permanente overførselsordninger, så de ikke længere optrådte i ledighedsstatistikkerne.

Også den nuværende regering har skjult ledighed ved at ændre opgørelsesmetoden.

Når vi i Danmark taler om en arbejdsløshed på ca. 165.000, er disse tal opgjort ud fra ledige i vores A-kasser. Dvs. at folk på kontanthjælp i aktivering ikke indgår. Ligeledes går der 2 på deltid på én arbejdsløs.

Efter man vedtog "nedskæringspakken" med en halvering af dagpengeperioden fra 4 til 2 år, vil der i 2012 komme ca. 17.000 ekstra arbejdsløse, som mister deres dagpengeret.

Ud af de ca. 17.000 vil ca. 6.000 overgå til kontanthjælp, mens den resterende del på ca. 11.000 helt vil ryge ud af nogen former for forsørgelse. Dette på grund af forsørgerpligten og reglen om, at man kun må eje for ca. 10.000 kr., der kan omsættes. Mange af disse mennesker ejer hus eller ejerlejlighed, som så først må sælges.

300.000 arbejdsløse

Alene ud fra den gamle dagpengeperiode på 4 år, findes der ca. 71.000 langtidsledige, som står helt uden forsørgelse, og som derfor ikke indregnes i arbejdsløshedstal. Men disse mennesker er stadig jobsøgende.

Lægger man alle disse mennesker oven i de arbejdsløshedstal, man fremlægger i dag, ser billedet helt anderledes ud. **I stedet for ca. 165.000 arbejdsløse, er det reelle tal ca. 300.000.**

Med regeringens og Radikales forringelse af efterlønnen, vil der i fremtiden mangle jobs. Dette vil i høj grad ramme de unge. Man har hele tiden talt om at der på sigt kommer til at mangle arbejdskraft. Selv S og SF arbejder ud fra en plan, der hedder "12 min." ekstra om dagen.

Jeg tror man skal meget langt ud i fremtiden før vi kommer til at stå i denne situation, hvor vi virkelig kommer til at "mangle hænder".

Et meget stort skridt på vejen ville være at oplyse befolkningen om, hvad vi reelt har af arbejdsløse, i stedet for at prale med, at det går bedre i Danmark end i de lande vi plejer at sammenligne os med. Vi regner jo ikke arbejdsløshed ud på samme måde.

JENS FROM ANDERSEN

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

